

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

17. ČERVNA 2012

Z obsahu:

Věrné Boží „ano“
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
30. května 2012
- strana 2 -

**Babylonské věže
musí padnout**
Odmítání Krista se stává
soužením dnešní doby
- strana 4 -

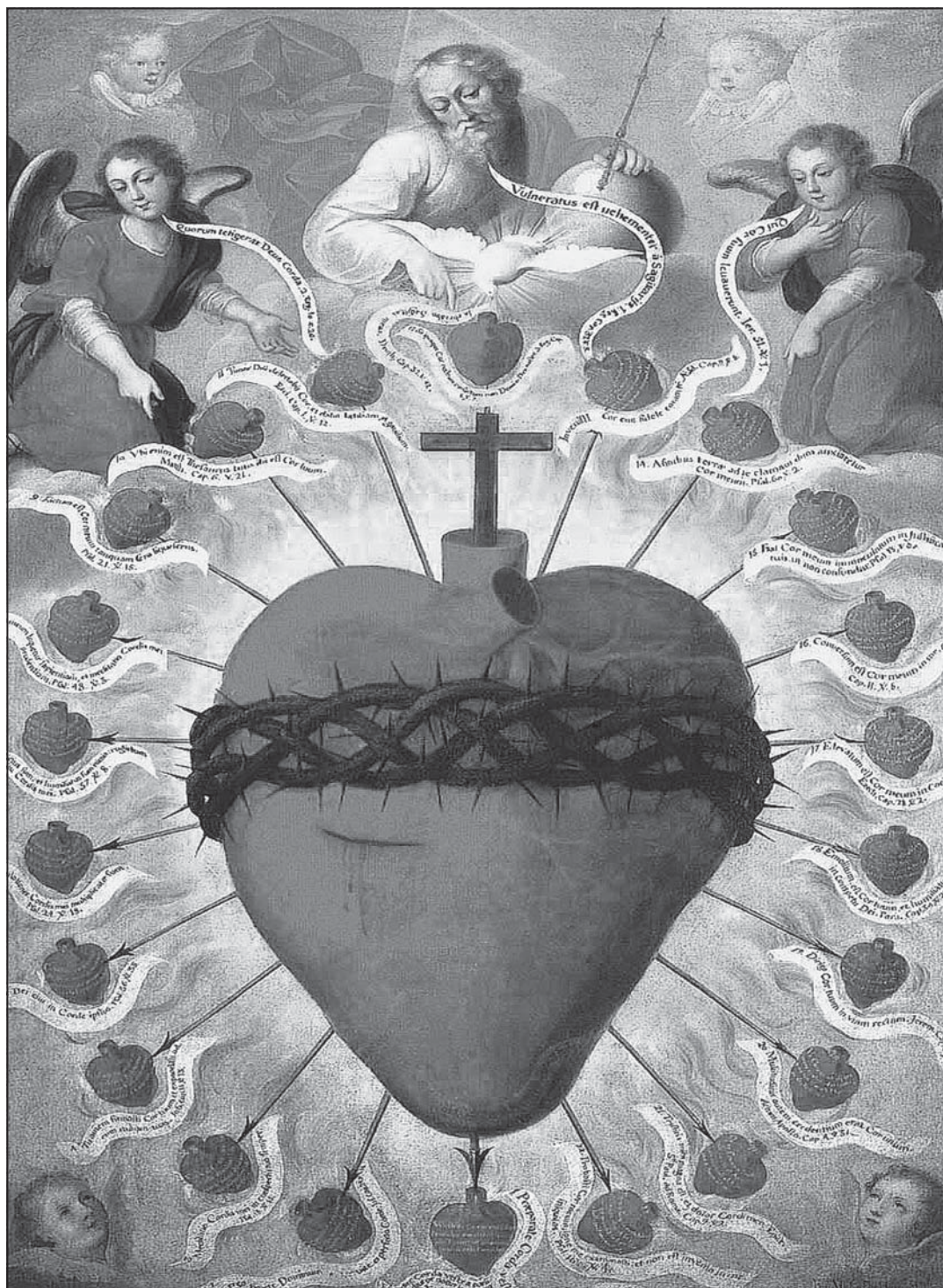
Láska a utrpení
Fulton J. Sheen
- strana 6 -

Měsíc Ježíšova Srdce (2)
Ze spisů svaté Markéty
Marie Alacoque
- strana 8 -

**Smlouva
s Božským Srdcem**
- strana 9 -

Eucharistická adorace
Svatý Antonín Maria
Claret o rozhovoru s Ježí-
šem v Nejsvětější svátosti
- strana 10 -

Ježíšova poselství
P. Ottavio
Michelinimu (46)
- strana 11 -

Editorial

Kdo dnes pozorně naslouchá prvnímu čtení z knihy proroka Ezechiela, jistě mu v závěru neujde podobnost toho textu s chvalozpěvem Panny Marie. Ústy proroka podobně jako slovy Matky Boží oznamuje Hospodin, že ponižuje to, co je vysoké, a nízké naopak povyšuje, dává uschnout zelenému a vypučet suchému. K této otázce se vrací také několikrát Pánem vyslovené varování, že první budou posledními a ten, kdo se povýší, musí počítat s tím, že bude ponižen. I svatý Petr a svatý Jakub připomínají závažnou pravdu z knihy Přísloví: Bůh chová k pyšným odpor.

Poznáváme to i z Ježíšových skutků: Pán, který dobrotivě a milosrdně odpouštěl cizoložnicím, zlodějům, vrahům, zrádcům, nositele pýchy obviňuje nekompromisně jako hady a zmijí plemeno: „Váš otec je ďábel a chcete jednat podle jeho přání.“ Vytýká také pyšným farizeům, že činí ze svých následovníků syny pekla dvakrát horší než jsou sami. Pyšní Kristu nerozumí, nemohou ani slyšet Pánovo slovo, jsou k němu hlubší, protože nejsou z Boha. Svou pyšnou zatvřelost dávají farizeové najevo ještě svým rouháním pod křížem: tak jako jsou si jisti, že Ježíš nemůže sestoupit z kříže, tak také zcela vylučují možnost svého obrácení.

Pýcha je počátek všeho zla, první hřích všech hříchů, který odbojný padlý anděl zplodil svévolně sám v sobě, i když byl stvořen jako zcela dokonalá bytost, která nemá náklonnost ke zlému. Při své pyšné vzpouře odmítl Satan Boha, jediný zdroj všeho dobra, a na jeho místo si za své jediné „dobro“ a smysl své existence dosadil zlo. Pýcha kopíruje a praktikuje tuto ďáblovu mentalitu. Tím, že Satan popudil proti Bohu i naše prarodiče, zasel semeno všeho zla i do lidského rodu. Jak říká kniha Přísloví, „pýcha člověka začíná tím, že odpadne od Hospodina, odvrátí své srdce

od toho, kdo je jeho tvůrcem“. „Kdo se drží pýchy, přivodí záplavu zkaženosti.“ Pýcha totiž není projevem lidské slabosti ani důsledkem narušené lidské přirozenosti, jak je tomu u jiných neřestí, ale je vždy svobodným rozhodnutím vycházejícím z hloubi samotné duše. Je to zvrácené a vylhané sebezalíbení opírající se o záměrné odmítání pravdy.

Proč Bůh s takovou rozhodností odmítá pýchu? Není to proto, že by se cítil vyvyšováním pyšných nějak ohrožen. Bůh nepotřebuje zvláštní opatření k ochraně své svrchovanosti. Není nikoho, kdo by ho mohl ohrozit. Bůh se nemusí obávat žádného spiknutí. „I když se bouří celé národy, ten, jenž trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu,“ říká Žalmista.

Bůh nenávidí pyšné především ze dvou důvodů: Především je to proto, že k samé podstatě pýchy patří zvláštní zatvřelost a rozhodný odpor k sebezpoznání a nápravě. Pyšný člověk nezná sám sebe a ani nechce sám sebe poznat. Nesnáší totiž žádnou výhradu proti tomu, co si o sobě s tak velkou zálibou myslí.

Druhý důvod je ten, že pýcha ze všech hříchů nejvíce ohrožuje ostatní stvoření. Svému slavomamu jsou zpupní ochotni obětovat cokoli. Jsou tak zahleděni do sebe a tak zamilovaní do svých hrdých cílů, že jim nezáleží na tom, co zlého tím způsobí druhým. Všichni despotové a tyrani, všichni diktátoři jsou velmi nedůtkliví na jakoukoliv kritiku i pouhou nelichotivou zmínku. Protože jejich domnělá suverenita je sama o sobě velice vratká, musí ji s použitím kruté bezohlednosti střežit nákladný mocenský aparát. Totality se neohlížejí, co za sebou nechávají. Pýcha mocných je hlavní příčinou největších historických tragédií i budoucího ohrožení lidstva. Pyšnému je vlastní závist, protože nesnáší, aby někdo druhý měl něco, co sám nemá. Cítí

Dokončení na str. 9

Věrné Boží „ano“

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 30. května 2012*

Drazi bratři a sestry, v těchto katechezích meditujeme o modlitbě v listech svatého Pavla a snažíme se nahlížet na modlitbu jako na osobní setkání s Bohem Otcem v Kristu skrze Ducha Svatého. Dnes v tomto setkání vstupují do dialogu věrné Boží „ano“ a důvěryplné „amen“ věřících. Chtěl bych zdůraznit tuto dynamiku a zastavit se u Druhého listu Korintánům. Svatý Pavel posílá zanícený list církvi, která vícekrát vystavila diskusi jeho apoštolát, a on otevírá své srdce, aby přesvědčil adresáty o své věrnosti Kristu a evangeliu. Tento Druhý list Korintánům začíná jednou z modliteb dobrořečení, které jsou v Novém zákoně nejstarší: *Bud' veleben Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdnství a Bůh veškeré útěchy. On nás těší ve všech našich souženích, abychom pak mohli těšit druhé v jakémkoliv soužení tou útěchou, jakou Bůh potěšuje nás.* (2 Kor 1,3-4)

Jak se zachovat v soužení

Pavel tedy prožívá velké soužení, musí překonávat mnoho těžkostí a trápení, ale nikdy se nepoddává malomyslnosti, protože ho podpirá milost a blízkost Pána Ježíše Krista, jehož apoštolem a svědkem se stal a do jehož rukou svěřil celý svůj život. Právě z toho důvodu začíná Pavel dobrořečením a díkyvdáním Bohu, protože ve svém životě Kristova apoštola nikdy nepocítil nedostatek podpory milosrdného Otce, Boha veškeré útěchy. Trpěl strašně, říká to právě v tomto listě, ale ve všech těchto situacích, ve kterých se zdálo, že se tu už neotevírá další cesta, přijal Boží útěchu a posilu. Pro hlásání Krista podstoupil také pronásledování, byl dokonce uvězněn, ale cítil se vnitřně

svobodný, oživovaný Kristovou přítomností a naplněný touhou hlásat evangelijní slovo naděje. Tak to napsal z vězení Timotejovi, svému věrnému spolupracovníkovi. Píše v poutech: *Boží slovo spoutáno není! Proto kvůli vyvoleným snášim všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Ježíše Krista.* (2 Tim 2,9b-10) Ve svém utrpení pro Krista zakouší Boží útěchu. Píše: *Jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy.* (2 Kor 1,5)

V modlitbě dobrořečení, kterou uvádí Druhý list Korintánům, převládá tedy kromě tématu trápení téma útěchy, kterou nelze chápat jako prostou útěchu, ale především jako výzvu k odvaze a povzbuzení, aby se nenechali udolat soužením a těžkostmi. Je to výzva, aby prožívali každou situaci ve spojení s Kristem, který bere na sebe všechno utrpení a hříchy světa, aby přinesl světlo, naději a vykoupění. A tak nás Kristus uschopňuje, abychom také my těšili ty, kteří se ocitají v jakémkoliv druhu trápení. Hluboké spojení s Kristem v modlitbě, důvěra v jeho přítomnost přivádějí ke schopnosti sdílet soužení a trápení bratří. Pavel píše: *Kdo cítí slabost, abych já ji necítil? Kdo je sváděn ke hříchu, aby to nepálilo i mne?* (2 Kor 11,29) Toto sdílení nevyplývá z pouhé blahosklonnosti, není to lidská velkodušnost nebo druh altruismu, nýbrž to pramení z Pánovy útěchy, z neochvějné podpory, *z nesmírné moci, která se připisuje Bohu, a ne nám.* (2 Kor 4,7)

Věrné „ano“

Drazi bratři a sestry, náš život a naše křesťanská cesta jsou často poznamenány těžkostmi, nepochopením, utrpeními. Všichni

Dokončení na str. 12

V Ježíšově škole je dnes řeč o důvěře v Boží prozíravou a laskavou moudrost. Přiznej si, že při pohledu na vlastní opakující se neúspěchy i na neutešený stav Božího království kolem sebe se občas těžko bráníš malomyslné skleslosti a netrpělivosti z toho, že se věci nedaří tak dobře a tak rychle, jak by sis představoval. Snaž se proto na chvíli ztišit a zcela otevřít Mistrovým slovům. Budeš-li pozorně naslouchat, uvědomíš si pravou příčinu svého nepokoje.

Je právě období, kdy jsme v zahradách a polích zaselí semena, a nyní v naději čekáme na to, jak vzejdou a přinesou vytožené a potřebné plody. Ježíš má rád rostliny, i ony patří k tomu, co bylo skrze něho stvořeno. Rád o nich hovoří, protože je dokonale zná, ví, kolik důmyslu a moudrosti je uloženo již v těchto stvořeních obdařených prvním stupněm života. Poděkuj mu, že ti sám odhaluje podivuhodná podobnosti, která vložil do svého stvoření.

Upozorňuje tě na skrytou sílu rostliny, která pozvolna, nenápadně, a přece vytrvale pracuje, aby vzrostla a přinesla užitek. Připravil jsi půdu a vložil do ní semeno, ale to je vše, co pro ni mohl udělat. Dobře si uvědom, jak nepatrný je ve skutečnosti tento tvůj podíl ve srovnání s úžasným výkonem zasetého semínka. Člověk má totiž tendenci přeceňovat svůj vlastní vklad a rád zapomíná, že to nejpodstatnější vykonal Bůh. Vložil do semene svůj tajemný řád a úžasnou sílu, která mu umožňuje obdivuhodně přetvářet, proměňovat, stravovat sebe i přijaté živiny, vstupovat do prostředí, řídit svou vlastní výstavbu, vývin a růst až k zajištění existence své budoucí generace.

K tomu však potřebuje rostlina svůj čas. Kdyby ses těšil, že již za týden, za dva budeš sklízet úrodu, dočkáš se jediné zklamání a rozčarování. Není tvoje občasné skleslost, špatná nálada a netrpělivost způsobena podobným nedorozuměním? Bůh, který se postaral o obyčejné pozemské rostliny s takovým důmyslem, že rostou, a *člověk ani neví jak*, stará se s mnohem větší láskou a důsledností i o božskou setbu. I ona potřebuje svůj čas, i ona zraje bezpečně podle božského řádu, který se často nemůže vejít do tvých představ. Spolehní se, že dozraje v pravý čas. Není důvodu k malomyslnosti. Nevidíš-li hned ovoce tam, kde to očekáváš a kde by se ti to líbilo, neznamená to ještě, že nezraje vůbec. Více než na

rychlý růst myslí na dobrou přípravu půdy a také na ochranu Božích sazenic.

Nezapomeň, že to nemusí být jediná setba, která v tobě klíčí. Rostou v tobě stejně tajemně i jiná semena. To, co lehkomyšlně vpuštíš do svého srdce neukázněnými smysly, také skrytě a nepozorovaně raší, roste, zaplňuje tvé nitro a může se v tobě rozbujet do té míry, že zahltní nejen pšenici, ale i tvou svobodu a důstojnost.

I to, co ty sám rozsváš kolem sebe, podléhá stejným zákonitostem. Pečuj proto s opravdovou odpovědností a svě-

domitostí o to, abys rozsával jen to, co je dobré a od Boha, a jemu pak přenechej v plné důvěře starost o růst a zrání. Všechna dobrá setba zraje skrze něho a pro něho. On dobře ví, kdy bude doba žni, a postará se, aby jeho úroda dozrála v pravý čas. Stejně však může růst a bujet i každé, byť nenápadné semínko pohoršení, vzešlé z tvého neuváženého slova a špatného příkladu. Připomínej si často svou odpovědnost nejen za vlastní zahradu, ale i za všechna srdce kolem. Dokonce i ta, která ani neznáš, můžeš jakoby mimoděk obohacovat, nebo jim působit škodu, *ať už bdíš nebo spíš*. Kde všude vzhází *pšenice* či *koukol* z tvoyí setby, poznáš podle pravdy až v čase *konečných žni*.

Polož si do dlaně semínka či zrnka; musíš uznat, že se vyznačují úplnou prostotou a skromností. Nechtějí ničím vynikat, nijak na sebe neupozorňují, a přece zasluhují tvou úctu a obdiv pro velký zázrak života, který *Stvořitel* ukryl v jejich zdánlivé jednoduchosti a který čeká jen na setkání s podímkami pro své probuzení.

Zvykej si na to, že i Boží símě je spíše nenápadné a neokázalé. Buď vděčný za každý nepatrný a skromný začátek a živ svou důvěru k Dárci života, který jediný může a chce dát vzrůst velkým a úžasným dílům, *takže ptáci mohou hnízdit v jejich stínu*. Jemu dej k dispozici, co jsi a co máš, a sám ustup v pokoře, aby zde mohla vykonat své obdivuhodné tvůrčí divy jeho nevystihlá moudrost a dobrota. *Buď stále plný důvěry. Žiješ přece z víry.*⁽¹⁾ A příčinu svých zklamání a smutků už nikdy nehledej u něho, ale ve své bláhomosti: *Jeho činy jsou tak velkolepé, jeho záměry tak přehluboké! Jen tupec o tom neví a hlupák tomu nerozumí.*⁽²⁾ Můžeš to pochopit? Odpusť, můj Ježíši!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. 2. čtení; ⁽²⁾ resp. žalm 92,6-7.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 17,22-24

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižují strom vysoký, povyšují strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2. čtení – 2 Kor 5,6-10

Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium – Mk 4,26-34

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Babylonské věže musí padnout

Odmítání Krista se stává soužením dnešní doby

Budeme tak pokračovat? Ano, budeme tak pokračovat. Uděláme nějaké korektury, zotříme některé bezpečnostní standardy, ale ve velkém a v celku budeme pokračovat jako dosud. I po japonské katastrofě budeme pokračovat, protože žádné podstatné změny nejsme schopni, nenacházíme žádné alternativy. Snad některé atomové elektrárny odstavíme, nahradíme novým druhem energie, něco urychlíme, a pak pojedeme na plný plyn dále jako dosud. (Z eseje F. Kronbecka)

Při všem tom, co se nás dnes chystá zavalit, nejde o určitá eventuálně technická opatření k zamezení neštěstí. Co dnes musíme prožít, je nepochopitelná propast, ano, smrtelný hřích proti Bohu.

Jak nás učí víra, zlo spočívá ve zneužití svobody (andělem nebo člověkem). Zlo přišlo na svět proto, že jeden z andělů chtěl být jako Bůh. Chtl podobnost, kterou mu Bůh stanovil, zvýšit způsobem, jaký Bůh nepřipouštěl. Tomáš Akvinský říká: „Chtěl učinit cílem svého snažení blaženost, jaké může dosáhnout silami vlastní přirozenosti, a odvrátil se tak od nadpřirozené blaženosti, která vyplývá jen z Boží milosti. Tak se pýcha stala základem všech hříchů.“ (STh I, q. 63, a. 3)

Můžeme použít téhož výroku, protože i v nás je stejná tužba: Andělé jsou sice v síle svého poznání nekonečně vznešenější, ale jsou stejně jako my vybaveni svobodnou vůlí jako duchovní bytosti. Právě tato svoboda vůle umožňuje chtít něco jiného než Bůh, nebo chtít to jiným způsobem. Na základě této pýchy se ďábel domníval, že nepotřebuje čekat na Boží milost, aby patřil na Boha, ale může to udělat vlastními silami.

A skutečně. Čím vyšší jsou intelektuální schopnosti, tím větším se jeví pokušení k pýše. Protože rozum v určité míře – jako u anděla – může myslet na všechno, čím je, je stále v pokušení prohlásit se za princip veškeré skutečnosti a za míru všech věcí, požadovat své panství nad vším. Intelektuální pýcha sta-

ví stvořený, konečný rozum nad Boha, který pravdu nevlastní, protože on je pravda.

Spiknutí všech spiknutí

A z tohoto východiska, na přesně stejném místě jako anděl, může člověk podlehnout Satanovu pokušení učinit se mírou všech věcí a svévolně stanovit, co je dobré a co je zlé. Tak vstupuje do světa nesmírný zlom: člověk se odtrhl od Boha a má teď před sebou svět, jako by Boha nebylo, vidí všechny věci, jaké by byly, kdyby Boha nebylo.

Ale protože bez Boha žádné bytí neexistuje, je bez Boha všechno ničím. Tak dostává Nicota – Zlo tu tvářnost, že člověk staví mimo Boha, respektive proti Bohu něco vlastního.

Tak se člověk zaplétá stále více do nicoty a do zla, až se pro něho zlo stává realitou, až chce postavit něco proti Bohu. Od té doby musí člověk žít ve světě, který je poznamenán nemocí, smrtí, utrpením, bezprávím, katastrofami, zmatky, podvody a lží. Člověk vnesl do světa zlo, nad kterým chtěl být pánem, lépe řečeno, způsobil je a stále je působí. Podrobil se tak silám, které nemají jiný smysl než nenávidět Boha a které nenávidí všechno, co souvisí se vtělením a výkupnou obětí Boha až do té míry, že nenávidí také panenskou Matku Boží Marii jakožto ženu, a především její mateřství. Jen tak je pro nás pochopitelné, proč vrahu lidí od počátku tolik záleží na tom, aby proléval co nevíce krve nevinných dětí.

Všechno zlo ve světě se odvozuje od hříchu ďábla; naočko-

val člověka k tomu, povstat podobným způsobem proti Bohu.

To je jediná spiklenecká teorie, kterou musíme přijmout, protože vysvětluje, proč jsou vůbec spiknutí (jsou jich plné dějiny), a současně, proč se uskutečňuje tolik zla i bez příslušného spiknutí: z hlouposti a ideologické zaslepenosti spojené s pýchou, závistí, nenávistí a hněvem. Každý hříšník je součástí spiknutí.

Co následuje po odmítnutí Krista

A přece: jho, kterému se člověk podrobil hříchem, bylo zlomeno. Bůh odstranil zapletení do zla, samotným člověkem nepřekonatelné, a jeho následků, a obnovil jeho možnost spoléhat nikoliv na své vlastní síly, nýbrž na Boží milost. Bůh svým způsobem vložil do světa, který hříchem propadl do chaosu, znovu semeno nebeského řádu, podle kterého se rozlišují duchové a skrze které opět začíná Kristova vláda nad světem.

Lidské dějiny jsou bojovou arénou, kde se střetávají tyto síly: Slovo, které vstoupilo do času a které dále působí skrze Církev a Ducha Svatého, a ony síly, které se vyznačují tím, že odmítají Krista a bojují proti všemu, co je Kristovo. Tak začal již o Letnicích při založení Církve zničující boj proti ní. Po mučednictví svatého Štěpána následovala smrt dalších apoštolů... až k mučednictví křesťanů ve dvacátém století, které znamenalo díky komunismu smrt většího počtu mučedníků než ve všech dosavadních stole-

tích dohromady. A toto hromadění křesťanského mučednictví není možno svalovat jen na individuální nepřátelství – nikoliv, je spíše výrazem všeobecného odmítání Krista a řádu, který souvisí s jeho milostí.

Ukazuje se stále stejný obraz: člověk si vymyslí způsoby sebezničení, ve kterých se domnívá, že má i bez Krista podíl na Bohu a může dospět do ráje mimo Golgotu. A právě tak opakovaně aktualizuje všemi možnými způsoby Luciferův hřích.

A tak nesmí kritičtí duchové moderny zazlívát křesťanům, že mají jiné, hlubší hodnocení vývoje posledních staletí, než samozvaní obři ducha od dob osvěcenství: Od časů, kdy byl svatý Jakub svržen z chrámového cimbuří v Jeruzalémě a tak zabit, spojují se protikřesťanské síly stále více k tomu, aby nastolily svět, pro který principem existence není vtělené Slovo a jeho řád, nýbrž svět, který nespočívá na ničem jiném než na odmítnutí Krista. Kdo odmítá Krista, staví se proti Bohu a miluje nikoli světlo, ale tmu (srov. Jan 3,19).

Došlo k tomu skrze spiknutí a děje se tak skrze spiknutí – kdo to nechce vidět, nikdy se hlouběji nezabýval dějinami a politikou – ale děje se tak i bez spiknutí, protože nejde v podstatě o peníze a o moc, jak se domnívají teoretici spiknutí. Pravda je mnohem strašnější: za vším zlem, které nacházíme a prožíváme ve světě, stojí pekelná nenávist a zničující nenávist démonů a jejich Vůdce, který se stále více představuje jako pán světa a člověka, protože každý hřích, kterého se dopouštíme, mu k tomu dává oprávnění.

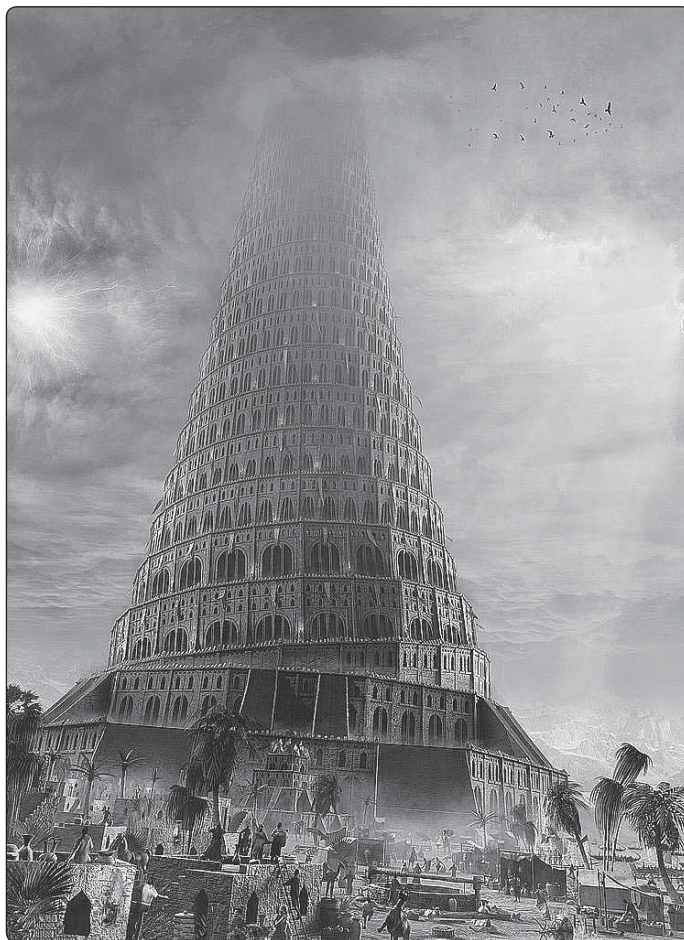
Tyto výpovědi překračují jistě chápavost ryze racionálně a materialisticky orientovaných technokratů (Platon je nazývá šosáky), ale stačí se rozhlédnout po světě: to, co se stále děje v posledních staletích ve světě v rostoucí míře, není možno bez existence ďábla vysvětlit. Ryze vnitrosvětsky to nelze pochopit.

Zlo je síla, ale také samo v sobě strašná propast a není možno ji žádnými rozumovými motivy zdůvodnit.

Proč Bůh nezasáhne?

Bůh zasáhl a zasahuje ustavičně, ale také dbá na svobodnou vůli člověka, zasahuje především tím, že ustavičně varuje. La Salette, Lourdy, Fatima, Akita, ale člověk nechce slyšet, zásadně se nechce zamyslet nad svým počínáním a nechce je změnit. Naopak, stává se stále radikálnější, zpěčuje se stále více. Myslí si, že sám sebe vykoupí hospodářským, sociálním a vědeckým pokrokem, a právě přitom stále opakuje dědičný hřích. A tím stále více odchází od Boha a od jeho příkázání. Ani hrůzy dvou světových válek, teror nacionalismu, rasistická a sociálně-třídní nenávisť, která zahrnala celé národy do zničujících táborů, ani atomová bomba, ani Černobyl ho nepřivedly k rozumu. Max Thürkauř popisuje princip moderního pokroku a vědeckého šílenství zcela zřetelně: Moderní přírodní věda je den ze dne bezúčelnější a nesmyslnější, protože se pokládá za svobodnou od hodnot. Především svobodnou od morálně-etických hodnot a také svobodnou od nejvyšší hodnoty, od lásky a od Boha. Ona však není osvobozena od hodnot, protože i svoboda od hodnot je hodnota. Zbavit se lásky znamená zbavit se Boha. Jedná se o hodnotu zavrhuující všechny hodnoty. Smyslem utrpení je láska v božském tajemství padlého stvoření, ve kterém žádná láska není bez utrpení. V materialismu jsou trpící bezcenní, v křesťanství jsou nejdrahocennějšími lidmi. Tak velký je rozdíl mezi pouhou medicinou a skutečným lékařem. Trpící jsou v křesťanství proto tak drahocennými lidmi, protože jsou pro svou oběť a své utrpení nejbližšími následovníky Krista, který svým utrpením vykoupil lidstvo.

„Miluj, a čiň, co chceš,“ řekl svatý Augustin. Tu první část

tohoto hesla materialismus vypustil. Bez lásky je všechno nesmysl, i zdravotní věda. Tak se stane pouhou medicinou. Nechybí hlavy, ale srdce. Hlava je nádoba pýchy, srdce je nádoba mnohem větší odvahy, odvahy k pokoře. Pokora je bázeň Boží, nikoliv strach z člověka. Pýcha je strach z člověka (kvůli kariéře) a nikoliv bázeň Boží...

Co se týká bezhodnotové moderní vědy, která chápe bezhodnotovost jako osvobození od Boha a jeho zákonů při vědeckém bádání a dohnala vědu k dnešnímu ateistickému úsilí, řekla svatá Hildegarda strašné věty: „Lidé, kteří se dívají na tvory jako na knížku ke čtení a současně by z těchto knih chtěli něco vyčíst, uctívají místo Boha ďábla. Jemu slouží, a proto on se staví na jejich stranu a říká: »Co budete ode mne chtít, to vám dám!« A proto tvrdí ubožák, který tím jen slouží ďáblu, sám sobě: »Nacházím svou spásu v přírodě. Kdybych se totiž díval stále jen na Boha a ne-

přivlastnil si ta dobra, mohl by mi Bůh všechno, co mám, jak se mu zlíbí, vzít. A co bych potom měl? Pro to se snažím vyzkoumat ve světě všechno, co chci. Že bych tím mohl na sebe uvalit vinu, pro to nemám pochopení!« Tak mluví k sobě ten, který se zcela špatným způsobem pokládá za blázna a tak také praktikuje své zvrácené umění. Proto bude zničen na těle i na duchu, protože následuje pád prvního anděla, když vkládá svou důvěru do nerozumného tvorstva. Když se totiž upírá svými chybnými výzkumnými metodami jen na přírodu, vyhasíná zrak jeho vlastní duše. A protože se věnuje špatnému, zvrácenému a nikam nevedoucímu jednání a všemu tomu, co je proti přírodě a spásě člověka, posílá svou vlastní duši do záhuby.“

Podobně zcela jasná varování, jaká zde uvádí Max Thürkauř od Hildegardy z Bingenu, najdeme také u svatého Bonaventury, Mistra Eckharta a mnoha dal-

ších. Po celá staletí byli přehlíženi. V některých kruzích se dnes s odvoláním na slova *Podrobtě si zemi* (Gn 1,28) vytýká křesťanství, že je odpovědné za přírodní vědu a za existující ničení přírody. Nic není zvrácenějšího, protože teprve revoluční člověk moderny ve své mánii všemohoucnosti zbavil svět jeho praveho významu a rozvinul svou technologickou víru v pokrok.

Toto šílenství jde dále, nejen v atomovém hospodářství. Podobné věci nám hrozí od uranové munice roztroušené po celém světě (býv. Jugoslávie, Irák, Afghánistán), ale i od genetické techniky, nanotechniky, demografické katastrofy, transhumanismu, gender-šílenství a v neposlední řadě od světovládých ambicí všech možných zločinců a zločineckých organizací a států. Je tu touha vytvořit nový světový řád zcela bez Krista. K tomu cíli byly vyvolány všechny revoluce posledních století, včetně dvou světových válek.

Ale můžeme si být jisti: Bůh nebude až do konce nečinně přihlížet, nedopustí, aby lidé stavěli stále nové a vyšší babylonské věže protikřesťanského všemohoucího šílenství. Babylonské věže musí padnout, a to brzy! Znamená to ještě dříve, než se lidé pokusí Boha zcela likvidovat a způsobit nenapravitelné věci. Není tu již filosofické pozadí, je jen více méně jasné, o co se jedná: zacházení s atomovým ohněm, zvláště s produkcí plutonia není jen riskantní vědecký experiment, nýbrž představuje lidský útok na to nejpodstatnější. Bůh založil světový řád na pevných základech. S nukleární technologií stejně jako s gen-technologií se člověk nepokouší udělat pouze něco, co odporuje Božímu řádu, pokouší se zbourat samotné základy řádu a skutečnosti a chce změnit podstatné pilíře existence věcí i živých bytostí.

Krise vědy

Atomovými elektrárnami, bombami a svou uranovou zbra-

ni vnáší člověk do prostředí neovladatelné a všeobecně smrtonosné prvky, které napadají život nikoliv na dobu staletí, ale celých tisíciletí.

Max Thürkaufer: „Ten, kdo si myslí, že svět není nic jiného než fyzikálně-chemický systém, mění svět – domov života – na výlučně fyzikální a chemický systém: na mrtvý svět. Prostředek k tomu mu poskytla věda svým nemslyšným činem: dát do rukou mocipánů atomovou bombu.“

Gigantický průmysl, proti jehož moci jsou zdánlivě nejmocnější politikové pouhými loutkami, stojí před záměrem přestavět celou produkci států na genetiky manipulovaný materiál a monopolizovat výrobu potravin. Přitom z této techniky vycházejí podobně nebezpečné potenciály jako z atomové techniky. Nikdo neví a nikdo nemůže vědět, jakým způsobem se zachovávají mikroby, bakterie a viry, které se nacházejí všude, kde je život, jak je přijme uměle vyrobené biologické dědictví, takže mohou vzniknout škodlivé životní formy a vyvolat zcela neznámé nemoci.

Vyvíjejí se nové zbraně, zasahuje se ve velkém do počasí, do změn klimatu. Přitom vědci diskutují o možnostech, které se však prakticky již několik let realizují a otravují člověka i prostředí. Jaké vedlejší účinky to přinese v dlouhodobých následcích?

A globální finanční hospodářství ve své chtivosti pomýšlí na to, učinit ze všech lidí zadlužené otroky a nezadržitelným bankrotem vyvolat světovou hospodářskou krizi nevidaných důsledků. Stát dělá ze světa velkou věznici, ve které je dovolena jakákoliv zábava, ale kde je zakázáno cokoli, co má nějakou souvislost s pravdou a s Bohem.

Svět vymazává Krista

A co je nejhoršího: potlačováním křesťanství jsou ničeny duchovní základy a kořeny civilizace, zbožnosti a lidskosti. Lidé jsou uzavíráni do názoru,

který nadpřirozeno již nepřipouští, do kalkulu, který s Bohem nepočítá, a tak se celý svět nivelizuje na pouhou funkcionalitu, která vměstnala všechnu naději do produkce a konzumu. To se děje skrze zákazy přemýšlení a ještě více skrze převrácení skutečnosti. Vzdělání, kultura, svoboda a bliženská láska může rozkvétat jen tam, kde mohla po staletí působit v národech Boží milost. Moderní politicko-korektní konzumní lidstvo postrádá jakoukoliv podstatu a rozpadá se v bláznivém pohrdání křesťanstvím, tedy svou vlastní základnou.

Víme: Bůh by mohl, kdyby ho lidé o to opravdu prosili, učinit tomu všemu přítrž během jediné vteřiny. Ale kdy někdo z mocných, který se cítí povolán být pánem nad národy, vzýval Boží moc a svolával na lid Boží milost?

Nikdy! Právě naopak: Svět nechce svého Pána již přijímat. Svět politiky, vědy, médií a hospodářství je zaslepený, zatvrzelý ve zlém.

Sklízíme žehň hříchů posledních staletí:

Prázdnota jakožto důsledek odtržení od smysluplnosti v duchovní oblasti se tak stala realitou. A co je realita? Realita je přítomnost pravdy. Kde není pravda, zůstává realita jen jako zbytek kdysi platné pravdy, žijeme jako z vůně vyprázdněné láhve, jak řekl vtípně Erik Maria Ritter. V důsledku hříšného odtržení od smyslu bytí je přítomnost odtržena od pravdy a stává se iluzí určenou k rozkladu. Všechny výše zmíněné negativní jevy jsou fenomény jednoho základního fenoménu, a tím je odmítnutí Krista, který je pravou a pravdou. Odmítnutí Krista se stává soužením současné doby. Ztráta Logos přináší s sebou onu prométheovskou neohraničenost, která podle sv. Pavla vede k člověku bezzákonosti.

*Kirchliche Umschau 5/2011
Překlad -lš-*

Láska a utrpení

Radost je jako návnada, kterou Bůh používá, aby umožnil tvorům naplnit jejich osud, ať už jde o radost z pokrmu, o individuální zdraví, o radost v manželství, o společnost. Bůh však i radosti klade meze. Jednou z těchto hranic je přesyčení, které překračuje přirozenost. Jinou hranici představuje žena, která je rozumnější, když se muž chová velmi nerozumně. V tělesné oblasti zastupuje muž svobodu a žena zákon.

Když se žena zřekne tělesné rozkoše s mužem, má to dvojí následek. V první řadě to u ní probouzí umírněnost a čistotu. A protože se odcizuje rozkoši, stává se usebranější a ukázněnější, jako by v jejím srdci bylo skryto hluboké tajemství. Milostná touha znamená vyvolení, manželská rozkoš znamená účast, ale čistota znamená povznesení nade všechnu lásku. Druhý následek je úplný opak, totiž utrpení. Žena, která žije bez manželských radostí, se nejen něčeho musí vzdát, ale také něco dostává, snad nenávisť těch, kteří v ní vidí nepřítele tělesné rozkoše.

Dosvědčují nám to svěťice jako Agáta, Cecílie nebo dnešní Marie Goretti.

Když Maria prohlásila: „Já muže nepoznávám“, potvrdila tím nejen to, že nezná tělesné radosti, ale také otevřela svou duši k takovému vnitřnímu sebeodevzdání Boží věci, že se stala pannou, a to nikoli pouze pro nepřítomnost muže, nýbrž pro přítomnost Boha. Tajemství, které se do ní uzavřelo, nebylo nic menšího než Slovo! Byla zbavena tělesných rozkoší, nikoliv však všech radostí. Mohla proto před svou příbuznou zaplesat: „Moje duše jásá v Bohu mém Spasiteli.“ Na druhé straně byla Maria také ženou bolesti. Bezprostřední a bezpodmínečná láska k Bohu činí ženu nenáviděnou. V den, kdy přinesla do chrámu své Děťátko, svého božského Miláčka, sdělil jí staříčkový kněz Simeon, že její duši pronikne meč. A když římský voják vrazil své kopí do Kristova srdce, probodl jednou ranou dvě srdce: srdce Bohočlo-

věka, pro kterého se Maria vzdala manželských radostí, a srdce Marie, které odevzdalo svou krásu jen Bohu a nikoliv mužům.

Nikdo na světě nemůže ve svém srdci nést Boha bez vnitřní radosti a vnějšího utrpení, aniž by zpíval Magnificat spolu s těmi, kteří sdílejí jeho tajemství, ale také aniž by nepocítil ránu mečem, kterou mu zasazují ti, kteří se zastávají neomezené svobody těla. Láska a utrpení jsou často vnitřně velmi spřízněny. V tělesné lásce polyká tělo duši. Hoře toho prvního spočívá v tom, že nikdy nebude uspokojeno. Ten, kdo by chtěl vypít mořskou hlubinu lásky, je nešťastný, když se musí spokojit pouze s pohárem. Bolest té druhé lásky je vědomí, že nikdy nebude moci učinit dost i pro svého milovaného. Radosti lidské lásky v manželství jsou předpokladem pro povinnost, pro odpovědnost a někdy i pro strádání, které s sebou přináší. Protože v lidské lásce je třeba počítat s utrpením, nastupuje nejdříve proměnění, kdy tvář září jako slunce a oděv je bílý jako sníh. Lidé jako Petr by chtěli setrvat u radostí, a proto si chtějí postavit trvalý stan lásky na horské výšince extáze. Ale Pán k nám stále znovu promlouvá o tom, že lidé musejí procházet Golgotou, aby jejich láska nabyla trvalé formy. První rozkoše lásky jsou jen předchůf skutečné rozkoše, která má jednu nastat, až dosáhneme nesením kříže vyššího stupně lásky.

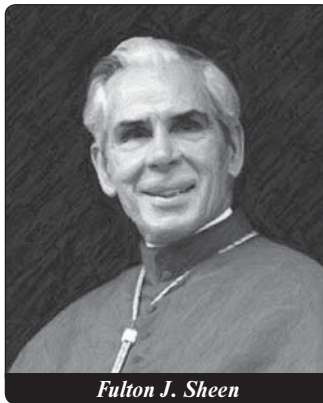
Většina milujících zapomíná, že láska s sebou přináší odpovědnost. S pákami srdce si nemůžeme pohrávat v marné naději, že

se vyhneme povinností, věrnosti a obětí pro milovaného člověka. Předporodní diagnostika je založena na „moudrosti“, že láska s sebou nepřináší žádné povinnosti. Skutečný problém spočívá v tom, jak učinit člověku pochopitelnou posvátnost lásky, aby našel způsob, jak pomoci matkám, aby spatřovaly v plození svých dětí roli Mesiáše. Nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je poukázat na příklad ženy, která na sebe vzala odpovědnost lásky, aniž by byla odměněna rozkošemi, ženy, která mohla říct: „Chci toto všechno učinit zcela nezištně. Chci porodit dítě, mít odpovědnost za jeho výchovu a mít účast na jeho poslání, aniž bych si přála tělesné radosti.“ Právě to byla role naší požehnané Matky. Vzala na sebe z lásky k Bohu rodinu, porod a svou účast na smrtelné úzkosti svého Syna, aniž by se ptala po předchozích radostech, které by jí byly mohly přivřít na tyto zkoušky. Nejlepší způsob, jak přesvědčit lidský rod o tom, že musí přijmout uzdravující prostředek, je přijímat ho bez pocukrování a nestěžovat si na jeho trpkost. Milosrdné sestry lásky, které pracují v městských chudinských čtvrtích, a misionáři, kteří se starají o oběti malomocenství, dávají inspiraci všem, kdo pracují v sociální oblasti. Vykonávají svou práci nezištně, z pouhé lásky k Bohu a zachovávají tak světu před očima ideál nezištné lásky k hladovým a nemocným. Při zvěstování sdělil Bůh Marii skrze anděla, že počne člověka bez lidské lásky a jejich radostí, to znamená bez jakékoliv rozkoše pro sebe. Oddělila tělesné radosti od sociální odpovědnosti. Její oběť byla výčitkou pro ty, kteří by chtěli udělat hudbu z toho, co si vyhrávají na houslích života, a nikoliv přednést jednu melodii, nebo kteří přikládají dláto k mramoru, ale netvoří žádnou sochu. Ale dodala také odvalu těm, jejichž břemena jsou těžší než jejich radosti, kteří vědí, že jejich děti propadly smrti dříve, než začal jejich život, ne-

bo těm, kteří vidí, že se pohrdá jejich obětavostí a láskou.

Když dal Pán vytrpět Marii tak těžké zkoušky, jaké nedolehly ani na nejvíce zkoušené matky – její maličký Syn musí prchat před krutými vojáky jako vyhnanec do cizí země, poznává, že její Syn musí naplnit Otčův úkol svou smrtí, že bude falešně obžalován a že musí snášet vrcholné utrpení v násilné smrti – když Bůh dal Marii toto všechno vytrpět, pak také proto, aby přesvědčil matky, že zkoušky je možno překonat i bez radostí a že poslední otázky bytí se nevyřeší na tomto světě. Když Otec podal svému Synu kříž a Matce meč, je jasné, že utrpení má v Božím životním plánu určité místo. Když Božská Nevinnost a jeho Matka, neposkvrněný tvor, museli přestát nejtěžší utrpení, nemůže být život podvod nebo výsměch. Neboť tímto utrpením se stává zřejmým, že láska a utrpení jsou v tomto životě spolu spojeny a že bolest nás zcela opustí až v budoucím životě.

Křesťané jsou jediní lidé na světě, kteří vědí, že dějiny stvoření budou mít šťastný konec. Apoštolové to objevili až při Zmrtvýchvstání a šli pak světem s radostným voláním a hlásali radostnou zvěst. Maria to věděla předem a zazpívala svůj Magnificat ještě dříve, než se Spasitel narodil. Veliká je strast ženy, když její manžel zapomíná na své povinnosti a jedná podle toho, čemu říká „svoboda vlastního těla a krve“. Čím žena při své opuštěnosti trpí, je možno srovnat s utrpením Církve, když propuknou bludné nauky. Kdykoliv se v dějinách údy jejího mystického těla odtrhly od jejího těla a krve, trpí nejen ony údy svou izolovaností, ale ještě více trpí samotná Církev. Nezodpovědnost v lásce je příčinou velkých životních tragédií. Tak jako to Církev trápí více než učitele bludů, tak žena trpí více než její zbloudilý muž. Ona žije dále jako jeho „druhá polovička“ a připomíná stále jemu i společnosti, že by-

Fulton J. Sheen

lo jen zvrácenou vůlí roztrženo to, co Bůh spojil. Manžel může opustit svou manželku, aby hledal rozkoš u jiné ženy. Ale jeho vlastní žena zůstává jako nedokončená symfonie a hlasitě volá po duchovním pochopení. Kultura, která už nemá úctu před Bohem a necítí vůči němu odpovědnost, popírá důstojnost ženy a pohrdá jí. Žena, která se dobrovolně vmaňuje z odpovědnosti v lásce a nese spoluvinu na rozdělení, stojí uprostřed civilizace jako přízrak a jako strnulý solný sloup. Jestliže láska není dokonalá, nemá svět žádný podnět k tomu, aby spatřoval spojení mezi láskou a utrpením. Je také méně ochoten uznat, že nejvyšší láska je spojena s utrpením. Skuteční křesťané se nemožou horšit nad tím, že sám náš Pán je označen za Muže bolesti. Spasitel, který přišel na svět, aby vzal na sebe kříž, mohl přirozeně také srdci své Matky naložit kříž. Písmo svaté nám přibližuje, že ji utrpením školil a vychovával. Dnes často používaný výraz „odcizení lásky“ je možno správně chápat jen ve vztahu mezi naším Pánem a jeho Matkou. Začíná to tím, že se od ní odlučuje a zdánlivě se jí odcizuje s rostoucí lhostejností, aby nakonec zjevil, že ji uvedl utrpením do ještě větší hloubky lásky.

Existují dva důležité časové úseky ve vztahu Ježíše a Marie. První trvá od jeslí až do Kány, druhý od Kány až ke kříži. V prvním je Ježíšovou Matkou, v druhém začíná být Matkou všech, které Ježíš vykoupí, jinými slovy stane se Matkou všech lidí.

Od Betléma až do Kány měla Matka svého Syna jako každá jiná matka. Ve dvanácti letech mu říká důvěrně „dítě“, jako by to bylo její běžné oslovení. Během těchto třiceti let je Ježíš u ní, v její náruči prchá do Egypta, žije v Nazaretě a je jí poddán. Její pojmenování je poprvé uvedeno až v Káně: „Byla tam i Ježíšova matka.“

Ale od Kány se již ukazuje postupné odlučování, které si Maria sama ukládá. Pohne Syna k tomu, aby učinil první zázrak. On mění její jméno z „matky“ na „ženu“. Význam tohoto pojmenování se ozřejmí až pod křížem. Čtenář Geneze si vzpomene, že Bůh pohrozil Satanovi, že mu rozdrtí hlavu moc Ženy. Protože Spasitel sdělil Marii, že se oba budou podílet na zjevení jeho božství, posílala ho skutečně vstříc kříži a smrti, když ho prosila, aby učinil první zázrak. Později ho něžná Matka následuje při jeho veřejném působení. Jednou mu sdělili, že ho hledá jeho matka. Obrací se se zdánlivou lhostejností k zástupu: „Kdo je moje matka?“ (Mt 12,48) Pak zjevuje vznešené Boží tajemství, že příbuzenství s ním nezávisí od těla a krve, nýbrž na sjednocení s Boží přirozeností skrze milost: „Ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce, ten je můj bratr, sestra a matka.“ (Mt 12,50)

Naše vzájemné spojení závisí méně na našem původu než na naší poslušnosti k Boží vůli. Proto jsou výrazy jako otec, matka, bratr a sestra používány také v Církvi. Je tak vyjádřeno, že naše vztahy jsou založeny více na Kristu než na našem původu. Spasitel, který nazývá svou matku Ženou, nám tím oznamuje, že s ní vstupujeme do nových příbuzenských vztahů, jak nás to již dříve učil, vstupujeme do nových vztahů s jeho nebeským Otcem. Když můžeme nazývat Boha svým Otcem, můžeme nazývat Marii svou Matkou, jestliže plníme vůli Otce.

EWIG 9+10/2000

Překlad -Iš-

Měsíc Ježíšova Srdce (2)

Ze spisů svaté Markéty Marie Alacoque

Světice přijímá od Ježíše Krista úkol učít nás lásce k jeho Srdci.

Sebedarování Božskému Srdci

„Nejsvětější Srdce, daruji ti a zasvěcuji ti své srdce, svou mysl, svou paměť, svou vůli, aby všechno, co vykonám, co vytrpím, bylo jen pro tvou lásku a slávu; všechno, co spatřím, co uslyším, ať mě vede k tomu, abych tě miloval; všechna moje slova ať jsou jako úkony mého klanění a oslavou tvého svrchovaného majestátu; všechna hnutí mých rtů ať jsou jen projevem zkroušenosti nad spáchanými hříchy i zanedbaným dobrem. A prosím tě, láskyplné Srdce, abych tě mohl tolikrát přitáhnout k sobě, kolikrát se nadechnu. Kolikrát tak učiním až do posledního dechu, tolikrát tě obětují tvému věčnému Otci, abych mu vzdal všechnu chválu, kterou mu dlužím.

Ó Srdce plné dobroty, slyš mě a vyslechni. Nejsvětější Srdce, z něhož jsem vzešel, na němž závisím, pro které žiji, vezmi si mě, zapal mě, přetvoř mě v sebe. Učiň, aby každý můj krok vedl jen k tobě, každý můj skutek a hnutí mě spojovalo s tebou. Vyznávám, že chci raději tisíckrát vytrpět smrt, než se odloučit od tebe a dopustit se vůči tobě i nejmenší nevěrnosti.“

Dílem svaté Markéty Marie odhaluje Ježíš nekonečné poklady svého Srdce

Světice nám vypráví o nekonečné milosti, kterou přijala, když se jednou klaněla Nejsvětější svátosti oltární:

Cítila jsem se obklopena jeho sladkou přítomností, ale tak silně, že jsem zcela zapomněla na sebe, na místo, kde se nacházím, a nechala jsem se vést božským Duchem a zcela jsem své srdce

odevzdala síle jeho lásky. Dal mi dlouho spočinout na své božské hrudi, kde mi odhalil podivuhodné věci své lásky a nevýslovná tajemství svého svatého Srdce, která dosud přede mnou skrýval. Toto Srdce mi otevřel poprvé, ale způsobem tak skutečným a citelným, že se to nedá vypovědět: Mé Božské Srdce je zanícené láskou k lidem a zvláště k tobě, že v sobě nemohu udržet horoucí plameny lásky a je třeba, aby se skrze tebe rozlily, ukázaly jim a obohatily poklady, které jsem ti nyní ukázal a které obsahují milosti posvěcující a pomáhající, aby byli zachráněni před propastí záhuby. Vybral jsem si tě jako propast nehodnosti a nevědomosti pro uskutečnění tohoto velkého záměru, který chci celý uskutečnit.

Pak mě požádal o mé srdce, které jsem mu nabídla, a On je vložil do svého, kde mi dal spatřit, jak se stravuje, jako malý atom v rozpálené výhni. Pak ho vyňal celé rozpálené a vložil do mě srdce na jeho místo se slovy: Vidíš, moje milovaná, jak drahocenná je záruka mé lásky! Vložil jsem do tvého boku jiskru svých nejživějších plamenů, aby ti sloužila jako srdce a stravovala tě až do posledního dechu tvého života. Jestliže až dosud ses nenazývala jinak než

moje otrokyně, nyní tě nazývám milovanou učednicí mého Srdce.

Tuto milost mi obnovoval stejným způsobem každý první pátek v měsíci.

Požehnané Srdce se mi představilo jako zářící slunce, jehož žhoucí paprsky se zabodávaly přímo do mého srdce, a mně se zdálo, že mě pálí jako oheň a že mě spálí na popel. Zvláště v tuto dobu mi božský Pán ukazoval, co ode mne chce, a odhaloval mi tajemství svého láskyplného Srdce.

Serafové s ní vytvářejí první společnost ke cti Nejsvětějšího Srdce

Při jiné příležitosti nám vypráví, jak přijala tuto milost:

Když jsem jednou pracovala spolu s dalšími sestrami s konopím, uchýlila jsem se na dvorek blízko Nejsvětější svátosti, a zatímco jsem čekala na kolenou na další práci, pocítila jsem náhle velkou usebranost vnější i vnitřní a spatřila jsem láskyhodné Srdce mého klaněníhohodného Ježíše, který zářil jako slunce mezi plameny své čisté lásky, obklopený serafy, kteří hráli úžasný koncert a zpívali:

„Láska triumfuje, láska se raduje, láska se veselí v Božském Srdci.“

A když mě zvali, abych tyto chvály zpívala spolu s nimi, a já jsem neměla odvalu, oni mě vzali a řekli, že přišli právě kvůli tomu, aby se spojili se mnou a vzdávali tomuto Nejsvětějšímu Srdci ustavičnou poctu lásky, klanění a chvály. Proto mi drželi místo před Nejsvětější svátostí, abych Ho mohla

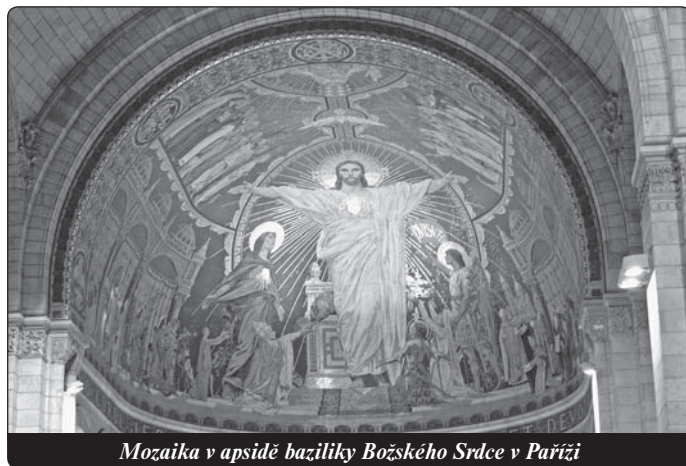
uprostřed nich bez ustání milovat a oni mohli mít účast ve mně na mé trpělivé lásce, tak jako já jsem se těšila z jejich lásky. Toto společenství se zapsalo zlatými nezničitelnými písmeny do Nejsvětějšího Srdce. Tato milost trvala asi dvě nebo tři hodiny a plody ve mně zůstaly po celý život, jak pro pomoc, kterou mi tím poskytli, tak pro přijemnost, jakou jsem přitom vždy zakoušela. Byla jsem do toho celá pohroužená a nenazývala jsem tyto anděly jinak než svými božskými druhy.

Spojena s nebeskými duchy cítila se světice vedena k tomu, aby spojila s Božským Srdcem duše věřících, které vybízela k této svaté pobožnosti, jak se o tom dovidáme na různých místech z jejich dopisů. Začala se tak tvořit první sdružení zaměřená na úctu k Nejsvětějšímu Srdci, zatímco světice ve své hluboké pokoře se pokládala za nehodnou takové účasti. Jeden příklad:

Můj Spasitel, protože mě nechtěl ztratit, spojil se sám s jedním duchovním společenstvím, se svými velmi dobrými přáteli, kteří s velkou láskou a věrností odčinovali křivdy, které jsem spáchala. Ale já vám vyznávám, že kdyby tyto svaté duše znaly, jak jsem zlá, nikdy by nesouhlasily s podobným sdružením z obav, abych na ně nepřivolala rozhořčení a hněv milovaného Srdce, bez kterého by byl můj život nesnesitelný.

Síla společných modliteb ke cti Božského Srdce

Světice napsala: *Žádejme ustavičně toto nejdůstojnější Srdce, aby se dalo poznat a milovat a aby rozdávalo své milosrdenství těm, kteří se k němu utíkají při veřejných neštěstích. Jak mocné je Božské Srdce při usmiřování Boží Spravedlnosti, která je pobouřena množstvím našich hříchů, které na nás svolávají vlnu zármutku, v němž se nacházíme. Je třeba se modlit, aby nebylo ještě hůř. Společné modlitby mají u tohoto úctyhodného Srdce velkou moc, která zadržuje a odvrací přísnost Boží Spravedlnosti, staví se me-*

Mozaika v apsidě baziliky Božského Srdce v Paříži

zi ni a hříšníky, aby dosáhli milosrdenství.

Jak šťastný je ten, kdo přispívá k upevnění království láskyhodného Ježíše! Získává si tím jeho přátelství a věčné požehnání láskyhodného Ježíše, který je mocným ochráncem naší vlasti. Právě tak mocného potřebujeme, aby oddálil rozhořčení a přísnost spravedlivého Božího hněvu pro tak velké množství spáchaných hříchů. Ale já důvěřuji Božskému Srdci, že se stane bohatým pramenem nevyčerpatelného milosrdenství a milosti.

Veřejné zasvěcení Božskému Srdci

„Ó Pane Ježíši, svatá a sladká láska naší duše, ty jsi slíbil, že budeš tam, kde budou dva nebo tři shromážděni v tvém jménu, a zůstaneš uprostřed nich. Hle, naše srdce jsou spojena, aby se ti klaněla, chválila tě, milovala, dobrořečila ti a smířovala tvé Nejsvětější Srdce, kterému jsme se rozhodli zasvětit naše srdce v časnosti i na věčnosti; zřikáme se navždy jiných lásek a všech citů, které nejsou ve shodě s láskou a citem tvého klaněnímohodného Srdce. Neboť toužíme, aby všechny naše tužby a aspirace byly vždy ve shodě s tvým zalíbením, které toužíme uspokojit, jak jen umíme a můžeme. Ale ačkoliv nejsme dobří a nejsme ničím, prosíme tě, klaněnímohodný Ježíši, pro tvoji nekonečnou dobrotu a sladkost tvého Nejsvětějšího Srdce, abys podporoval naše srdce a upevnil je podle slibu, který jsi učinil ve své lásce a dobrotě, aby nás od Tebe nikdy nic neodloučilo, ale abychom zůstali v tomto rozhodnutí věrní a vytrvalí a obětovali lásku tvého Božského Srdce všechno to, co by nás mohlo odvádět k marným zalíbením a svádět je k věcem, protože vyznáváme, že všechno je marnost a soužení duše kromě lásky a služby Tobě, můj božský a láskyhodný Pane a Spasiteli Ježíši Kriste, který budíš věčně veleben, milován a oslavován.“

*(Pokračování)
Překlad -lš-*

Smlouva s Božským Srdcem

Můj Bože, slibuji Ti, že až do posledního dechu, pokaždé, když udeří mé srdce, když projdu kolem kostela nebo kolem kříže, když se ocitnu v pokušení, když někoho potkám, když budu přicházet, odcházet, pracovat, odpočívat, že mám a budu mít úmysl obětovat Ti zásluhy Ježíše Krista, všechny jeho posty, všechno jeho pokání, všechno jeho bolestné utrpení, jeho nejsvětější Krev, jeho pokolení a jeho smrt, všechny mše svaté, které byly, jsou a budou slouženy, všechny zásluhy svaté Panny, všechny námahy apoštolů, krev mučedníků, čistotu panen, přísnost pokání a modlitby církve, prostě všechny záslužné skutky, které byly a které budou vykonány, tolikrát, kolik je zrn pšičky na zemi, atomů ve vzduchu, listů na stromech, kapek v mořích a řekách, a to na odpuštění mých hříchů, hříchů mých rodičů, přátel i nepřátel, všech nevěřících, bludařů, židů a špatných katolíků; abych Tě

prosil o obrácení svoje i všech hříšníků minulosti, přítomnosti i budoucnosti; abych Tě prosil o povýšení svaté Matky církve, o naplnění tvé svaté vůle na

zemi i na nebi, o získání všech ctností, zvláště ... a konečně o milost šťastné smrti; také za osvobození duší z očistce, zvláště za ty nejvíce opuštěné, za duše kněží a zbožných duší, které uctívají Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Nejčistší Srdce Panny Marie, a toužím získat všechny odpustky, které mohu získat za své dobré skutky tohoto dne.

Toužím Ti poděkovat za sebe, za své rodiče a jménem všech lidí za dosavadní i budoucí přijaté milosti známé i nepoznané, za dary přirozené i nadpřiroze-

né, kterými jsi mě zahrnul a zahrneš až do konce mého života a kterých se dostalo a dostane všem lidem, děkuji Ti za čas, kdy jsi čekal na pokání moje i všech ubohých hříšníků, že jsi mi tolikrát odpustil. Chci zbytek svého života prožít jako velký skutek pokání, díky, klanění, snažné prosby, jako dlouhý úkon lásky. Kež tak mohu napravit všechn ztracený čas a vzdávat Ti slávu, o kterou jsem Tě dosud připravil. Amen, amen, amen!

Pramen: Propaganda Mariana - Casalmonferrato, 1961 - Con Approv. Eccles. e Sup. Relig. Překlad -lš-

NA POMOC POSTIŽENÝM

Benedikt XVI. věnoval obětem zemětřesení v severní Itálii částku 100 000 €. Mají pomoci zvláště diecézím Modena a Ferrara. Květnové zemětřesení o síle 5,9 způsobilo těžké materiální škody a připravilo o život nejméně sedm osob.

Kath-net

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

potřebu ponižovat druhé, aby sám vynikal. Tím, že nechce vidět v druhém nic dobrého, uráží Boží dílo. Pýše je vlastní zvláštní škodolibost, která dokáže být v zájmu zla dokonce vynalézavější než láska. Je připravena zničit jakékoliv dobro, protože největší potěšení nachází ve způsobené škodě a zlu.

Propadnout pýše znamená prakticky zasvětit se ďáblu. Knížeti tohoto světa oddaný člověk se s postupující vědou odvažuje zneužívat výsledky svého poznání a zneužívat nejvyšší moudré přírodní zákony a síly, které mají sloužit rozvoji a zachování stvořeného, jako mocenské prostředky pro svou nadvládu. Dlouhodobé závody ve zbrojení se staly

trvalou demonstrací lidské pýchy a povýšenosti. Mocní tohoto světa se dnes doslova vysmívají Bohu, že si mohou s jeho stvořením pohrávat podle své libosti. Provokují války, aby se mohli pyšnit svou smrtící technikou, ale naučili se také vyvolávat nejrůznější přírodní katastrofy, kde se jim zlíbí, a mají z jejich zhoubných následků stejné ďábelské potěšení, jaké má satanista ze svých ničivých zlých skutků. Před celým světem se přitom chvástají svými „lidumilnými a humanistickými žvásty“ o pokroku, míru a svobodě. Povyšují se za svrchované pány nad mravním zákonem i nad životem a smrtí. Všechny dosavadní revoluce a totality jsou proti nim břídilové.

To je obraz světa, o kterém hovoří Franz Kronbeck ve své úvaze *Babylonské věže musí padnout* (str. 4). Ale o současné etapě lidských dějin hovoří také Zjevení svatého Jana. Často čteme v 18. kapitole o velkém znamení, které se objevilo na nebi, ale méně pozornosti už věnujeme tomu, co po tomto obrazu následuje: je zde řeč o válce rozpoutané šelmou, které byla dána moc nad každým kmenem, lidem a národem a která otevřela tlamu k výsměšným řečem proti Bohu a proti křesťanům. „Hříchy světa se navršily až k nebi a Bůh si připomněl jeho zločiny.“ Proto z nebe zaznívá jasný a varovný hlas: „Vyděte z tohoto města, můj lide, abyste neměli účast v jeho hříších a nebyli zároveň s ním postiženi jeho ranami.“

-lš-

Eucharistická adorace

Svatý Antonín Maria Claret o rozhovoru s Ježíšem v Nejsvětější svátosti

Svatý Antonín Maria Claret (1807–1870) se narodil v chudé tkalcovské rodině ve španělských Pyrenejích. Po velkých těžkostech, tíživých křížích a mystických zkušenostech přijal v roce 1835 během španělské občanské války kněžské svěcení. Po nezdařeném pokusu vstoupit k jezuitům se stal neúnavným lidovým misionářem nejdříve v Katalánsku a pak na ostrově Gran Canaria. Vystoupil celkem 10 000krát na kazatelnu.

R. 1849 založil misijní společnost Synové Neposkrvněného Srdce Panny Marie a ženský institut, který se věnoval výchově mládeže. R. 1850 byl jmenován arcibiskupem v Santiagu na Kubě, tento úřad mohl nastoupit až po velké cestě v roce 1851. Zde obnovil pastorační činnost a také Charitu. Jeho boj proti otroctví mu vyvolal mnoho těžkostí. Při atentátu byl zraněn a vrátil se do Španělska. Zde se stal zpovědníkem královny Izabely II. a vychovatelem prince. Měl velký vliv na vývoj nové biskupské generace ve Španělsku. Svou bohatou literární činností přenesl na kongregaci klaretinů. Zemřel cestou na I. vatikánský koncil r. 1870 v cisterciáckém klášteře Fontfroide v jižní Francii. Jeho ostatky odpočívají ve Vich severně od Barcelony. Pius XII. ho r. 1950 prohlásil za svatého.

Pozoruhodný je jeho krátký text o adoraci před Nejsvětější svátostí, který má sloužit čtenářům k osobnímu povzbuzení. Navrhuje svým čtenářům při adoraci osobní rozhovor s Ježíšem jako přítele s přítelem.

Ježíš mluví k duši:

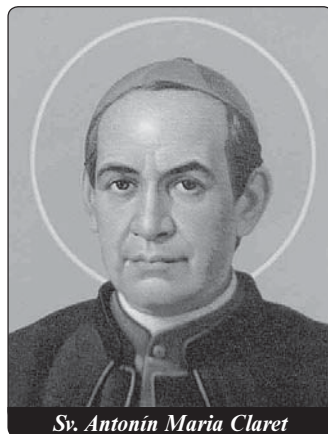
K tomu, aby ses mi líbil, nepotřebuješ mnoho vědět. Mluv tedy se mnou prostě, jak bys rozmlouval s nejbližším přítelem.

Nepotřebuješ mě o něco pro někoho prosit?

Pověz mi jeho jméno a řekni mi, co bys chtěl, abych pro něho udělal. Pros o mnoho! Neboj se prosit. Mluv ke mně prostě a správně o chudých, které chceš potěšit; o nemocných, které vidíš trpět; o zbloudilých, které bys chtěl vrátit na správnou cestu. Řekni mi o všech ale spoň slovo.

A pro sebe nepotřebuješ nějakou milost?

Řekni mi otevřeně, že jsi snad pyšný, sobecký, nestálý, nedbalý... a pak mě pros o pomoc v několika nebo mnoha pokusech, aby ses toho zbavil. Nestyď se. Je mnoho spravedlivých, mnoho svatých v nebi, kteří měli přesně stejné chyby. Ale pokorně se modlili... a postupně viděli, jak se jich zbavují. A neváhej prosit také o zdraví a o šťastný výsledek své práce, svých záležitostí nebo studia. To všechno ti mohu dát a dám ti to. A přeji si, abys mě o to prosil, nako-lik to tvému posvěcení nejen

Sv. Antonín Maria Claret

nebrání, ale přispívá k němu a podporuje je. A co potřebuješ právě dnes? Mohu pro tebe něco udělat? Kdybys věděl, jak velice toužím po tom, abych ti mohl pomoci!

Nepřinášíš s sebou nějaký plán?

Vyprávěj mi. Čím se zabýváš? O čem přemýšlíš? Jaké máš přání? Co mohu udělat pro tvého bratra, pro tvoji sestru, pro tvé přátele, pro tvou rodinu, pro tvé představené? A pokud jde o mne: Nemáš přání, abych byl oslaven? Nechtěl bys, abych udělal něco dobrého pro tvé přátele, které snad velice miluješ, ale kteří žijí tak, že na mě nemyslí? Pověz mi: Co dnes obzvláště budí tvoji pozornost? Co si vroucně přeješ? Jaké prostředky máš, abys toho dosáhl? Řekni, když se ti nějaký záměr nedaří, a já ti vyjmenuji příčiny tvého neúspěchu. Nechtěl by sis mě získat pro sebe?

Cítíš se smutný nebo máš špatnou náladu?

Vyprávuj mi o všech podrobnostech, které tě dělají smutným. Kdo tě zranil? Kdo urazil tvoji sebelásku? Kdo tebou pohrdá? Pověz mi všechno, a dospěješ brzy tak daleko, že podle mého příkladu všechno odpustíš a na všechno zapomeneš. Jako odměnu obdržíš mé potěšující požehnání. Máš snad strach? Cítíš ve své duši neurčitou tíži, která je sice bezdůvodná, ale přesto ti nepřestává trhat srdce? Vrhni se do náruče mé Pro-

zřetelnosti. Jsem s tebou, na tvé straně. Všechno vidím, všechno slyším, nenechávám tě ani okamžik na holičkách. Cítíš odmítání u lidí, kteří tě dříve měli rádi, aniž bys jim v nejmenším zavdal k tomu příčinu? Pros za ně, a já je přivedu zpět na tvoji stranu, pokud nebudou překážkou pro tvé posvěcení.

Nemáš mi snad co říct o svých radostech?

Proč mě nenecháš, abych se jich účastnil, jsem přece tvůj přítel? Vyprávuj mi, co tě od tvé poslední návštěvy u mě potěšilo a co tě rozesmálo. Snad jsi zažil příjemná překvapení, snad jsi obdržel šťastné zprávy: dopis, znamení náklonnosti; snad jsi překonal nějakou těžkost, vyšel jsi z nějakého stavu. To všechno je moje dílo. Musíš prostě říct: Děkuji, můj Otče.

Chceš mi něco slíbit?

Čtu v hloubi tvého srdce. Lidí můžeš snadno oklamat. Boha však ne; mluv tedy se mnou zcela otevřeně. Jsi pevně rozhodnut nevystavovat se žádné příležitosti k hříchu, zřici se každého předmětu, který ti škodí, nečíst knížku, která dráždí tvou představitost, nestýkat se s člověkem, který narušuje mír v tvé duši? Budeš ke každému opět něžný, láskyplný a milý, koho dnes pokládáš za nepřítele, protože se proti tobě provinil? Nuže dobře. Běž opět zpět ke svým zaměstnáním, ke své práci, k rodině, ke svému studiu. Ale nezapomínej na čtvrt hodinku, kterou jsme oba spolu strávili. Zachovej, pokud můžeš, mlčení, rozhodnost, usebranost, lásku k bližním.

Miluj moji Matku, je i tvoji matkou

A přijď opět se svým srdcem ještě více naplněným láskou, ještě více odevdaným mému Duchu. Pak budeš nacházet v mém Srdci každý den novou lásku, nová dobrodiní, nové útěchy.

*Kirchliche Umschau 3/2012
Překlad -lš-*

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (46)

ZÁKLADNÍ PRAVDA

1. prosince 1976

Každý kněz musí být obětí a darovat sebe sama Mně a mému Otci na odpuštění hříchů a za osvobození duší z moci Zlého. Myslíš, že tato pravda se hlásá v seminářích?

Myslíš, že pastýři duší si ověřují a bdí nad tím, aby aspiranti kněžského stavu měli jasno o své odpovědnosti více božské než lidské za své budoucí kněžství, kdy budou služebníky a správci plodů mé Krve a mého umučení?

Nikdo nemůže dát druhým to, co sám nemá. Orientace a formace aspirantů kněžství je všechno jiné než to, co požadují, dokonce tvoří někdy přímo protiklad. Jestliže pastýři a vychovatelé sami nejsou duše-obětí, nemohou vychovávat velkodušně a svaté kněze.

Hereze horečné činnosti

Já neposuzuji podle zdání, ale podle objektivní skutečnosti, kterou znám pouze Já sám. Duše-obětí milují skrytost, chtějí se zdržovat u Mne v ustavičné modlitbě, duše-obětí je možno dobře rozeznat od ostatních. V seminářích a v řeholích zůstalo málo pozitivního. Zrušili stará pravidla a nahradili je novými, která jsou od základu chybná a nejsou v souladu s mojí vůlí a s evangeliem.

Svoboda neznamená zelenou pro anarchii

Pokusím se vysvětlit ti lépe, jak se zaměřuje pojem svobody s anarchií. Co znamená svoboda pro mnoho vychovatelů, pro mnoho kněží a mnoho pastýřů? Zaměnili svobodu se zmatenou uvolněností. Do seminářů vstoupil laxismus, takže seminaristé se v ničem neliší, nebo jen velmi málo liší od ostatní mládeže

více méně materialistické, která si v oblasti smyslů a potěšení nic neodepírá.

Sledování pornografických, násilnických a nemorálních filmů impregnuje materialismem a sytí sexuálními zážitky všeho druhu... Říkají, že musí poznat život, aby byli na úrovni své volby. Život je pohyb, není života bez pohybu. Také člověk stvořený k Božímu obrazu je prý pohyb.

Člověk má svobodu pohybovat se k dobru i ke zlu. Ale jen když směřuje k dobru, uskutečňuje cíl svého života, svého povolání, své existence, protože byl stvořen pro dobro; když se však obrátí ke zlu, ponižuje svou svobodu a v důsledku toho také svou důstojnost. Svoboda není zvláště ani anarchie.

To nechápu právě ti, kteří by tyto věci měli vyučovat.

Strašný rozvrat morální a duchovní

Od chvíle, kdy Bůh vloží své semeno do duše toho, který byl od věčnosti povolán, musí toto semeno chránit ten, kdo je přijímá, ale také ti, kteří podle Boží Prozřetelnosti mají povinnost uskutečňovat své povolání jako vychovatelé.

Potvrzují ti znovu, kam až dospěl morální a duchovní rozvrat některých seminářů, jež jsou semeništěm bludů a zkázy. Jsem nucen provést dekontaminaci terénu, který je strašně nakažen mnohým zlem. Jen ze zbabělosti,

strachu, lidských ohledů nestarají se o ozdravení ti, kteří to mají jako svou stěžejní povinnost.

Ten, kdo má pevnou víru, neohlíží se na to, co říká svět, ale pouze na soud Boží.

BOŽSKÝ ROLNÍK

Povolání ke kněžství je tajemný zárodek nadpřirozeného života, který Bůh vkládá do vyvolené duše, aby pak pod vedením rodičů a osob poslaných Bohem k tomuto dílu pomáhal uzrát svatému semeni, dokud nedosáhne svého plného rozvoje.

Duše, která v sobě nese toto vzácné semeno, kterému se nevyrovná žádná perla na světě, musí být obeznámena s drahocenností tohoto daru, musí mít odvahu k modlitbě, musí směřovat svou zbožností k Ježíši, který je skutečně přítomen s nekonečnou pokorou, moudrostí a mocí v eucharistickém Tajemství, musí se se vši rozhodností zaměřit na lásku, modlitbu k Duchu Svatému a ke Královně apoštolů, protože Ona, Nejsvětější Panna, dovádí ke zralosti každé povolání.

V období dozrávání povolání musí vyvolená duše také důvěrně poznat Církev, v jejímž těle bude zvláštním údem s významnými životními funkcemi.

Vychovatelé jsou Boží spolupracovníci

Bůh jedná zpravidla prostřednictvím druhotných příčin. Tak jsou semináře, řády, řeholní kongregace povolány, aby svým specifickým způsobem působily na povolání pomocí světské i posvátné vědy a staly se Božími nástroji a spolupracovníky při uskutečňování formace a zrání

povolání, která mají přivést ke kněžskému svěcení.

Nikomu není dovoleno, aby narušoval harmonii stanovenou Bohem v řádu milosti. Od vychovatelů se požaduje pevná svatost a dokonalost života, která v sobě zahrnuje naprostou pravověrnost, věrnost k Svatému otci a bohatství křesťanských ctností. Vychovatelé musí být osobnosti mimo veškerou pochybnost, které požívají všeobecné vážnosti pro svůj příkladný život, jedním slovem musí být opravdovými vzory skutečného křesťanského života.

Nesmírná odpovědnost vychovatelů

Pastýři duší mají těžkou odpovědnost za výběr vychovatelů pro své semináře. Lepší je seminář zavřený než seminář svěřený těm, kteří podkopávají pravou víru a podřívají křesťanské ctnosti, jak se to dnes skutečně v jednom semináři děje.

Běda těm, kteří na sebe vzali odpovědnost za mylné volby a stali se tak svou neschopností nebo slabostí komplici ničivého Satanova díla a zkázy duší. Pomýlení kněží přivedou do záhuby duše, které proti nim vystoupí před Božím soudem.

Umí odpovídat s ledovým diplomatickým chladem

Mnoho duší již oplakávalo tragickou situaci v seminářích a řeholních domech, kde se zahnízdily bludy a zlořády. Obětovaly se, aby tak vytvořily lék proti této zkáze. Ale ani jejich obětí nedokázala pohnout ledovým diplomatickým chladem těch, kteří měli tisíc důvodů být právě na tyto problémy nadmíru citliví, protože se jedná o životně důležité funkce Církve.

Kněží obrozené Církve budou mít zcela jiný pohled na povahu a funkci svého kněžství. Oni budou skutečnými kněžími-spoluvykupiteli, tj. budovateli mého království v duších.

(Pokračování)
Překlad -lš-

POCHOD ZA JEŽÍŠE

„Pochodu za Ježíše“ v Rio de Janeiro se zúčastnilo 250 000 křesťanů. Protestovali proti předložení zákona, podle kterého je možno kritizovat cokoli, jen ne homosexuály. Silas Malafaia, organizátor pochodu, prohlásil, že křesťané respektují platnou svobodu pro každého občana, ale podle Boží vůle tvoří manželství muž a žena a nikdy muž a muž, nebo žena a žena.

Kath-net

VĚRNÉ BOŽÍ „ANO“ - dokončení ze str. 2

to známe. Ve věrném vztahu k Pánu, ve vytrvalé každodenní modlitbě můžeme také my konkrétně zakusit útěchu, která přichází od Boha. A to posiluje naši víru, protože zakoušíme konkrétním způsobem Boží „ano“ člověku, nám, mně – v Kristu; dává nám to zakusit věrnost jeho lásky, která dosahuje až k daru jeho Syna na kříži. Svátý Pavel říká: *Vždyť přece Boží Syn, Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali – já totiž, Silván a Timotej –, nebyl zároveň „ano“ i „ne“.* Ale u něho je vždy „ano“. *Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano“.* Proto skrze něho voláme „amen“ k Boží slávě. (2 Kor 1,19–20) Boží „ano“ není rozpůlené, nebalancuje mezi „ano“ a „ne“, ale je to prostě jisté „ano“. A na toto „ano“ odpovídáme naším „ano“, naším „amen“, a tak jsme si jisti Božím „ano“.

Víra není v prvé řadě lidským úkonem, ale svobodným Božím darem, který je zakořeněn v jeho věrnosti, v jeho „ano“, která nám dává pochopit, jak prožívat svůj život v lásce k němu a k bratřím. Celé dějiny spásy jsou postupně zjevování této Boží věrnosti i navzdory naší nevěrnosti a našim odmítáním, v jistotě, že *Boží dary jsou neodvolatelné*, jak vysvětluje Apoštol v listě Římanům (11,29).

Draží bratři a sestry, způsob Božího jednání – velmi odlišný od našeho – nám dává útěchu, sílu a naději, protože Bůh nám neodnímá své „ano“. Ve srovnání s kontrasty v lidských vztazích,

často i rodinných, jsme sváděni nezachovávat nezištnou lásku, která stojí úsilí a oběť. Napak Bohu nikdy není zatěžko mít s námi trpělivost a vždy nás předchází svým nesmírným milosrdenstvím, jde nám vstříc jako první, toto jeho „ano“ je naprosto spolehlivé. V události kříže nám nabízí míru své lásky, kterou nepočítá, která nemá hranic. Svátý Pavel v listě Titovi píše: *Projevila se dobrota Boha, našeho Spasitele, a jeho lásky k lidem.* (Tit 3,4) A protože toto „ano“ se obnovuje každý den, vtiskl nám svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku. (2 Kor 1,21b–22)

Je to totiž Duch Svátý, který nám ustavičně zpřítomňuje živé Boží „ano“ v Ježíši Kristu a vytváří v našem srdci touhu následovat ho a vstoupit jednoho dne zcela do jeho lásky, až získáme v nebi příbytek, nikoliv lidskýma rukama udělaný. Není osoby, kterou by nedosáhla a neoslovila tato věrná láska, schopná čekat i na ty, kteří pokračují v odpovědi „ne“ a v odmítání a v zatvrzelosti srdce. Bůh nás čeká, stále nás hledá, chce nás přijmout do svého společenství a dát každému plnost života, naděje a pokoje.

Amen církve

Na věrné Boží „ano“ navazuje „amen“ církve, které se ožívá v každém liturgickém úkonu: „amen“ je odpověď víry, která uzavírá naši modlitbu osobní i společnou a která vyjadřuje na-

STRĪDÁNÍ GENERACÍ

Diecéze v USA, které mají nejvíce kněžských povolání, mají v čele biskupy, kteří jsou věrní katolické nauce a mají dobrá centra pro pastorační povolání. „Liberální katolicismus“ označil arcibiskup kardinál George za „vyčerpaný projekt“. Pro mladou generaci nejsou atraktivní zvrácené novoty, ale nadčasovost církevní nauky. Oblíbili si krásu pravé liturgie. Starší liberální generace zklamané z nesplněných očekávání různých „změn“ nenacházejí následovníky.

Kath-net

Poselství svěřené Mirjaně

„Drahé děti! Neustále jsem mezi vámi, protože svou bezmeznou láskou vám chci ukázat bránu ráje. Chci vám říct, jak se otvírá: dobrotou, milosrdenstvím, láskou a pokojem, mým Synem. Proto, děti moje, neztrácejte čas marnostmi – zachránit vás může jen poznávání lásky mého Syna. Tou spasitelskou láskou a Duchem Svátým On vyvolil mne – a já spolu s Ním volím vás, abyste byli apoštolů jeho lásky a vůle.

Děti moje, velká je vaše odpovědnost! Přeji si, abyste vy, svým příkladem, pomohli hříšníkům prohlédnout, obohatili jejich ubohé duše a navrátili je do mé náruče. Proto se modlete, modlete, postěte a pravidelně se zpovídejte. Je-li přijímání mého Syna středem vašeho života, pak se nebojte, můžete všechno. Já jsem s vámi.

Každý den se modlím za pastýře a od vás očekávám totéž, neboť, děti moje, bez jejich vedení a posilnění skrze požehnání nemůžete nic. Děkuji vám.“

Medžugorje 2. června 2012

še „ano“ k Boží iniciativě. Často odpovídáme naším „amen“ v modlitbě ze zvyku a neuvědomujeme si jeho hluboký význam. Tento výraz pochází z „aman“, což hebrejsky a aramejsky znamená „učinit trvalým“, „konsolidovat“, a tedy „být jisté“, „říkat pravdu“. Když se podíváme do Písma svatého, vidíme, že toto „amen“ se říká na konci žalmů dobrořečení a chvály, jako např. v žalmu 41: *Ujal ses mne pro mou bezúhonnost, postavils mě navěky před svou tvář. Požehnan buď Hospodin, Bůh Izraele, od věků na věky. Amen. Amen.* (v. 13–14) Nebo vyjadřují přilnutí k Bohu v okamžiku, kdy se izraelský lid vrací plný radosti z babilonského zajetí a říká své „ano“, své „amen“ Bohu a jeho Zákonu. V Nehemiášově knize se vypráví, že po tomto návratu *otevřel Ezdráš knihu před zraky všeho lidu, stál totiž výše než ostatní lid. Když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš dobrořečil Hospodinu, Bohu velikému, a všechen lid odpověděl s pozviženými rukama: „Amen, amen.“* (Neh 8,5–6)

Již od samého počátku se „amen“ z hebrejské liturgie stalo „amen“ prvních křesťanských komunit. Křesťanská liturgická kniha par excellence Apokalypsa svatého Jana začíná „amen“ církve: *Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky. Amen.*

(Zj 1,5b–6) Tak je tomu v první kapitole Apokalypsy. A stejná kniha končí invokací *Amen, přijď, Pane Ježíši!* (Zj 22,21)

Draží přátelé, modlitba je setkání s Osobou dychtící naslouchat a rozmlouvat; je to setkání s Bohem, který obnovuje svou neochvějnou věrnost, svoje „ano“ člověku, každému z nás, aby nám dal svou útěchu prostředkem bouří života a dal nám prožívat v jednotě s ním život plný radosti a dobra, který najde své naplnění v životě věčném.

Ve své modlitbě jsme pozváni, abychom řekli „ano“ Bohu a odpověděli tímto „amen“ přilnutím, věrností k němu po celý náš život. Tuto věrnost k němu nikdy nemůžeme získat vlastními silami, není to jen plod našeho každodenního úsilí; přichází od Boha a je založena na „ano“ Krista, který praví: *Mým pokrmem je činit vůli Otce.* (srov. Jan 4,34) To je „ano“, do kterého musíme vstoupit, vstoupit do Kristova „ano“ v přilnutí k Boží vůli, abychom dosáhli se svátým Pavlem toho, že můžeme říct, že už nežijeme my, ale žijeme v nás sám Kristus. Tehdy „amen“ naší modlitby osobní i společné prostoupí a přetvoří celý náš život, život v Boží útěše, život ponořený do věčné a neochvějné lásky. Děkuji.

Bollettino Vaticano

30. května 2012

(Mezititulky redakce Světla)

Překlad -lš-

POTRAT JE VRAŽDA

Turecký ministerský předseda Erdogan prohlásil na konferenci v Istanbulu, že nikdo nemá právo povolit potrat. Není v tom žádný rozdíl, zda se dítě zabíjí v mateřském lůně, nebo po porodu. V obou případech je to zločin.

CHRÁNIT PANENSTVÍ

Americká atletka Lolo Jones (29 let) chce rozhodně počkat se sexem až po svatbě. „Měla jsem mnoho pokušení a mnoho příležitostí. Zachovat si panenství je to nejtěžší, co jsem v životě vykonala. Je to náročnější než trénink na olympiádu, ale je to dar, který chci dát svému manželovi.“

CENA ŽIVOTA PRO 18LETÉHO MLADÍKA

Rudolf Gehrig z Würzburgu obdržel *Cenu života* 2012. Zřídil webovou stránku „AIAC“ (Potrat je zločin). Již celý rok se na základě jeho iniciativy skupina mladých modlí každý den *Otče náš* za nenarozený život, za ženy, které podstoupily potrat a za všechny potratem ohrožené. Gehrig přijal tuto cenu nikoliv pro svou osobu, ale pro hnutí mladých. Modlitba je ta nejradikálnější forma vměšování. Těch 40 vteřin denně by si mohl najít každý.

KDE JE PROBLÉM

Na svatodušním setkání v Bobengrünu u Hofu, kterého se účastnilo podle odhadu policie 16 000 věřících, řekl televizní moderátor Peter Hahne: „V Německu nemáme mnoho islámu, ale málo křesťanství. Kdyby 50 milionů členů církve rozdávalo Bibli a podle ní také žilo, nemuseli bychom mít z islámských salafistů a jejich Koránu žádné obavy.“ „K čemu jsou nám kostely a dómy jako historické monumenty, když se pro strnulé zapominání na Boha nedostává prostoru pro působení Ducha Svatého?“

Kath-net

Na zveřejnění knih Starého zákona potřebuje Bible kolem

1000 stránek. Na Nový zákon jí stačí sotva čtvrtina tohoto počtu. Zatímco na oněch 1000 stránkách jsou zmínky o ďáblu spíše ojedinělé, v Novém zákoně jich v té či oné podobě najdeme kolem 180. Je to jistě výmluvné. V Novém zákoně se konkretizuje ono vyhlášené nepřátelství mezi hadem a Ženou a jejím potomstvem. Člověku, který se chtěl rovnat Bohu, chce milosrdný Stvořitel ukázat v „potomstvu ženy“ svou skutečnou tvář pro člověka zřetelně „čitelnou“, tedy vyjádřenou ryze lidskými rysy. Když po mnoha způsobech, jimiž Bůh dříve mluvil skrze proroky, promluvil nakonec skrze svého Syna, který je výraznou podobou jeho podstaty, zjevila se Boží tvář ve zcela nečekané podobě: Bůh svou svrchovanost projevil tak, že se jako tichý a v srdci pokorný Beránek stal poslušným až k smrti, a to k té nejpokornější smrti na kříži.

Je to jistě šokující podoba všemohoucího Boha, ale Ježíši Kristu nesmírně záleželo na tom, abychom tuto jeho podobu v žádném případě nepřehlédli, abychom ji nepodcenili, ale opravdu jí uvěřili a přijali ji, protože je to také pro nás jediná závazná podoba, v jaké se můžeme přiblížit k Bohu, abychom se stali hodnými jeho zaslíbení.

Toto své jednoznačné a nevyhnutelné poselství nám Boží Syn v první řadě tlumočí celým svým způsobem pozemského života, od svého početí a narození až ke své smrti. Rozjímání o jeho životě je přesvědčující školou pravé pokory, jejíž působivost a účinnost je umocněna skutečností, že jde o příklad, který mezi lidmi praktikuje sám nekonečný a nejvyšší svatý Bůh.

Svůj výmluvný příklad podporuje Boží Syn i neméně výmluvnými slovy. Počínaje Horským kázáním přesvědčuje Ježíš své současné i všechny budoucí posluchače, že následovat Ho znamená vykročit na cestu po-

kory a poslušnosti. Ďáblova suverenita bude potřena svrchovaností zcela protikladné podoby: Proti pýše odvčkého Nepřítele vystoupil Ježíš nikoliv s hrdou silou a mocí, ale s pokorou a poslušností. I když byl sužován, pokořil se, neotevřel svá ústa, jako beránek vedený na porážku zůstal němý. Neméně šokující je však způsob, jakým Pán uskutečnil svůj příslib, že bude s námi až do skonání světa: zůstává mezi svými zcela reálně ve své nejdražší Svátosti, která je možná jen díky stejné pokorné poddanosti, s jakou se vydal do rukou zločinců. Odevzdal se nám pod nejpokornějšími, zcela bezbrannými způsobami s jediným pokynem, jak s Ním máme zacházet: *Vezměte a jezte...* Je to trvalé, živé zpřítomnění jeho nejvyšší poníženosti a poddanosti: Všemohoucí se z pouhé lásky činí bezmocným a vůbec nedbá na nebezpečí, jakým se vystavuje.

Už samotné tajemství jeho proměnění a přítomnosti pod způsobami chleba a vína si vyžaduje nesmírnou úctu. To, že se Syn Nejvyššího s takovou skromností a pokorou skrývá pod tak křehkou podobou, není důvodem k přehlížení a zevšednění, ale výzvou ke stále novému úžasu a úctě, k trvalé svaté bázni, abychom se Ho ani myslí, ani rukama sebemenším způsobem nešetřně nedotkli. Náš Pán zcela spoléhá na to, že naše úcta, láska a vděčnost bude tak veliká, že nás povede k ustavičnému hledání největší možné něžnosti, šetrnosti a úcty.

Je dojemné číst, s jakou pokorou, něhou, bázní a úctou přistupovali k Nejsvětější svátosti tak velcí svatci jako svatý Ambrož, svatý Tomáš Akvinský nebo svatý Ignác a jiní autoři i papežové, jejichž texty převzal před stáletími Římský misál a nabízí je kněžím jako přípravné a děkované modlitby ke mši svaté. Neboť čím všednější a méně významné

nám připadají svátostné způsoby, které jsou ve skutečnosti těmi nejposvátnějšími a nejdrahoccennějšími předměty na zemi vůbec, tím méně významným se pro nás stává sám Bůh a všechny milosti, jimiž máme být ve styku s Ním zcela nezaslouženě obdařeni. Kdybychom potkali na cestě osobně Ježíše, ale nerozeznali Ho od ostatních chodců, co můžeme od takového setkání očekávat? Naše nepozornost, nevšímavost a lhostejnost by nám jen přitížila a obvinila nás z nedostatku víry a zanedbání bohopocty, o případném pohoršení a špatném příkladu ani nemluvě.

Protože zná tuto naši slabost, po celá staletí nám Ježíš svou nejpokornější lásku opakovaně připomínal v obrazech a důvěrných zjeveních vyvoleným duším. Ukazoval znovu a znovu, že „stýčným bodem“, místem, které nám nabízí pro náš důvěrný „styk“ s Ním, není nic citlivějšího a bolestivějšího než živá otevřená rána Ježíšova boku a jeho Nejsvětějšího Srdce. Odpovídá tomu náš přístup k Němu, naše chování a naše úcta? Zavedli jsme si nové způsoby a obřady, ale mysleli jsme přítom jen na to, aby co nejlépe vyhovovaly nám a naší pohodlnosti. Zda to vyhovuje také Pánu, se nikdo neptá. Kdyby nás viděli naši předkové, jak se dnes zcela běžně chováme k Nejsvětější svátosti, nezhrzoili by se a nepokládali by nás přímo za nevěřící?

„Pane, kdo by nevzdával úctu a slávu tvému jménu? Vždyť ty jediný jsi svatý! Všechny národy přijdou a budou se před tebou klanět.“ Chceme se snad dočkat toho, že přijdou tyto národy a naučí nás znovu pokoře a úctě k Nejvyššímu? Nebo snad zbývá již jen poslední řešení, které předpověděl sám Pán: „Mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu, ale synové království budou vyhnáni ven do temnot“?

-lš-

Pondělí 18. 6. 2012: 6:05 Octava dies (676. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 hidžry **7:25** Terra Santa News: 13. 6. 2012 **7:45** Přejeme si... **8:00** Outdoor Films (4. díl) **9:30** Historie rodiny Legnerů **10:00** Nedělní čtení: 11. neděle v mezidobí **10:30** Čteme z křesťanských periodik **10:35** Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani **10:45** BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz **11:00** Noekreace aneb Vandrování (144. díl) **11:10** Noeland (56. díl) **11:40** Sedmihlásky (67. díl) **11:45** O Mlsálkovi (9. díl): Mlsálek je protivný **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Velkomoravský koncert (I. část) **13:40** Octava dies (676. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Do kopce voda neteče **14:30** Krásy Čech a Moravy (17. díl): Jindřichův Hradec **15:00** Noční univerzita: Pokání a naše úhybné manévry – P. Tomáš Holub **16:05** Exit 316 MISE: Konec krásných časů **16:30** Godzone magazín **17:00** NOEparáda (169. díl) [L] **18:05** Salesiánský magazín [P] **18:25** Sedmihlásky (67. díl) **18:30** O Mlsálkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia [P] **18:40** Ars Vaticana (2. díl) **18:50** Před branami křesťanského království [P] **19:25** Přejeme si... **19:40** Mikroregion východní Slovácko: Korytná **20:00** Klapka s... (44. díl) [P] **21:00** Mikroregion východní Slovácko: Korytná **21:15** Na koberečku (129. díl) **21:25** November + 20 **21:50** Čteme z křesťanských periodik **22:00** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **23:00** Liptál včera a dnes **23:30** Octava dies (676. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Noemova pošta: červen **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 19. 6. 2012: 6:05 Mikroregion východní Slovácko: Korytná **6:15** Věčná řeka **7:20** Věneček z rozmarýnu Fanoše Mikuleckého **9:05** Karelia – jeden den **9:15** Budu pomáhat: Cukrárna Cukrárna: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna **9:25** Nová šance **9:45** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **10:00** Octava dies (676. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **11:25** Ars Vaticana (2. díl) **11:35** Čteme z křesťanských periodik **11:40** Sedmihlásky (67. díl) **11:45** O Mlsálkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 hidžry **12:55** Platinové písničky (83. díl): Dechovka **13:30** Eucharistie: Tělo a krev Syna člověka **14:00** V zákulisí **14:35** Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Tanzanie **16:10** Hudební magazín Mezi pražci **16:45** Kněz zpívající reggae **17:00** BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz **17:15** Přejeme si... **17:30** Exit 316 MISE: Konec krásných časů **17:50** Noekreace aneb Vandrování (144. díl) **18:00** Noeland (56. díl) **18:30** O Mlsálkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil [P] **18:40** Sedmihlásky (67. díl) **18:45** Příběh medvídky pandy (3. díl) **19:25** Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani **19:40** Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2012 [P] **20:00** Bol som mimo: Peter Lipták [L] **21:05** Přejeme si... **21:20** Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2012 **21:35** Post Scriptum s P. Michalem Jadavane **22:00** Čteme z křesťanských periodik **22:05** Večer chval: Karel Řežábek **23:20** Do kopce voda neteče **23:40** Terra Santa News: 13. 6. 2012 **0:25** Liptál včera a dnes **0:55** Rodina je... **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 20. 6. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2012 **6:20** Noční univerzita: Pokání a naše úhybné manévry – P. Tomáš Holub **7:20** Noekreace aneb Vandrování (144. díl) **7:30** November + 20 **7:55** Historie rodiny Legnerů **8:20** Noeland (56. díl) **8:50** Sedmihlásky (67. díl) **8:55** Ars Vaticana (2. díl) **9:05** Ze života farností: Strážnice **9:25** Netradičně do Svaté země: březen 2011 **10:15** Stavitelé

měst **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (44. díl) **13:05** Před branami křesťanského království **13:40** Octava dies (676. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Hlubinami vesmíru s dr. Janem Vondrákem **14:50** Na koberečku (129. díl) **15:00** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **15:10** Salesiánský magazín [P] **15:25** Město Leopoldov **15:40** Zpravodajské Noeviny: 19. 6. 2012 **16:00** NOEparáda (169. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Malí a neklidní [P] **17:20** Godzone magazín **17:50** Čteme z křesťanských periodik **18:00** Mše svatá z Velehradu: Vyhlášení výsledků soutěže Velehradská kamera [L] **19:05** Sedmihlásky (67. díl) **19:10** O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak [P] **19:20** Terra Santa News: 20. 6. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádřapa, SDB **20:15** Živá historie – Hrad Střečno **20:25** P. Stanislav Pacner – Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **21:45** Noekreace aneb Vandrování (144. díl) **22:00** Historie československého vojenského letectví (7. díl) [P] **22:30** Krásy Čech a Moravy (17. díl): Jindřichův Hradec **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **23:30** Mikroregion východní Slovácko: Korytná **23:45** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (59. díl) **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 21. 6. 2012: 6:05 Před branami křesťanského království **6:35** Čteme z křesťanských periodik **6:40** BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádřapa, SDB **6:55** Živá historie – Hrad Střečno **7:05** Platinové písničky (83. díl): Dechovka **7:35** Do kopce voda neteče **7:55** Klapka s... (44. díl) **8:55** Poslány sloužit **9:25** O Mysu dobré naděje **9:40** Přejeme si... **10:00** Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Tanzanie **11:30** Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani **11:40** Sedmihlásky (67. díl) **11:45** O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Liptál včera a dnes **12:35** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 hidžry **13:25** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **13:40** Věneček z rozmarýnu Fanoše Mikuleckého **15:30** Animovat znamená vdechnout život **15:45** Noekreace aneb Vandrování (144. díl) **16:00** V zákulisí [P] **16:30** Eucharistie: Odvrácení apoštolů [P] **17:00** Terra Santa News: 20. 6. 2012 **17:20** O farnosti Heřmanice **17:30** Ars Vaticana (3. díl) [P] **17:45** Příběh medvídky pandy (3. díl) **18:25** Sedmihlásky (67. díl) **18:30** O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovi maléry [P] **18:40** Přejeme si... **18:55** Andělka **19:30** Budu pomáhat: Dětský domov Strančice [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2012 [P] **20:00** Cvrlikání (10. díl): Bokomara [L] **21:10** Kus dřeva ze stromu: Akát [P] **21:25** Post Scriptum s Mons. Janem Graubnerem [P] **21:45** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2012 **22:05** Věčná řeka **23:10** Octava dies (676. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:40** Nová šance **0:05** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2012 **0:20** Exit 316 MISE: Malí a neklidní **0:40** Mladí talenti mezi věřícími **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 22. 6. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (144. díl) **6:30** NOEparáda (169. díl) **7:30** Na koberečku (129. díl) **7:40** P. Stanislav Pacner – Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **9:00** Krásy Čech a Moravy (17. díl): Jindřichův Hradec **9:35** Klapka s... (44. díl) **10:35** Věčná řeka **11:40** Sedmihlásky (67. díl) **11:45** O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovi maléry **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 hidžry **13:10** BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádřapa, SDB

13:25 Ars Vaticana (3. díl) **13:40** Velkomoravský koncert (I. část) **15:10** November + 20 **15:35** Před branami křesťanského království **16:10** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2012 **16:25** Bol som mimo: Peter Lipták **17:30** Historie rodiny Legnerů **18:00** Noeland (56. díl) **18:30** O Mlsálkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval [P] **18:40** Sedmihlásky (67. díl) **18:45** Kus dřeva ze stromu: Akát **19:00** Nedělní čtení: Slavnost Narození sv. Jana Křtitele [P] **19:35** Na koberečku (129. díl) **19:45** Mikroregion východní Slovácko: Nivnice [P] **20:00** MFF Strážnice 2012: Slavnostní zahájení [L] **20:30** MFF Strážnice 2012: Pozvánka na festival [L] **21:35** Terra Santa News: 20. 6. 2012 **22:00** MFF Strážnice 2012: Z krajín za obzorem [L] **23:30** Historie československého vojenského letectví (7. díl) **0:05** Eucharistie: Odvrácení apoštolů **0:35** V zákulisí **1:05** Kulatý stůl: P. Alois Musil očima dneška **2:35** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 23. 6. 2012: 6:05 Mikroregion východní Slovácko: Nivnice **6:15** V zákulisí **6:45** Eucharistie: Odvrácení apoštolů **7:15** Andělka **7:50** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **8:00** Noeland (56. díl) **8:30** Sedmihlásky (67. díl) **8:35** Příběh medvídky pandy (3. díl) **9:20** NOEparáda (169. díl) **10:20** Godzone magazín **10:50** Exit 316 MISE: Malí a neklidní **11:15** Noekreace aneb Vandrování (144. díl) **11:25** Platinové písničky (83. díl): Dechovka **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2012 **12:25** Nedělní čtení: Slavnost Narození sv. Jana Křtitele **12:55** Přejeme si... **13:10** Bol som mimo: Peter Lipták **14:15** Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani **14:30** MFF Strážnice 2012: Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku [L] **17:30** Krásy Čech a Moravy (18. díl): Nelahozeves, Veltrusy [P] **18:00** MFF Strážnice 2012: Zazpívejme sobě a pospolu [L] **19:35** Terra Santa News: 20. 6. 2012 **20:00** Cesta k andělům (55. díl): Jaroslav Šindelář **20:50** Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic [P] **21:30** Kněz zpívající reggae **21:45** Budu pomáhat: Dětský domov Strančice **22:00** Barva lásky **22:30** MFF Strážnice 2012: O tom, co bude po tom [L] **0:05** Hlubinami vesmíru s dr. Janem Vondrákem **0:45** Poslány sloužit **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 24. 6. 2012: 6:15 Nedělní čtení: Slavnost Narození sv. Jana Křtitele **6:45** Ars Vaticana (3. díl) **7:00** Cvrlikání (9. díl): Lada Šimčíková & Ivo Cívčárek **8:10** Před branami křesťanského království **8:45** Outdoor Films **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Konice [L] **11:40** Na koberečku (129. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:15** Platinové písničky [P] **13:45** Budu pomáhat: Dětský domov Strančice **14:00** MFF Strážnice 2012: Když zpívají Plzeňáci [P] **15:35** Cesta k andělům (55. díl): Jaroslav Šindelář **16:25** Hermie – obyčejná housenka **17:00** Noeland (57. díl) [P] **17:35** Sedmihlásky [P] **17:45** Exit 316 MISE: Malí a neklidní **18:05** Zapustíme kořeny **18:50** Noekreace aneb Vandrování (145. díl) [P] **19:05** BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádřapa, SDB **19:20** Poselství svatých: Bernadette Soubirous [P] **19:30** Čteme z křesťanských periodik **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Má vlast: Plumlov [P] **21:25** Octava dies (677. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:00** Bol som mimo: Peter Lipták **23:00** Ars Vaticana (3. díl) **23:10** Zpravodajský souhrn týdne **0:05** P. Stanislav Pacner – Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **LETNÍ POUTĚ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v **neděli 8. července 2012** ke svátku Navštívení Panny Marie. **Program poutí: sobota 7. července** – mše svatá v předvečer pouti v 18 hodin • **neděle 8. července** – mše svatá v 7.15 a v 9 hodin, v 11 hodin slavná mše svatá (slouží Mons. Pavel Posád, světící biskup českobudějovický). Během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi. Svatostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin. **Blíží informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

EXERCIE V ČESKÉM TĚŠINĚ

Čt 21. 6. – ne 24. 6. duchovní obnova pro všechny: Dnešní úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu – IV. týden DC (P. L. Árvai SJ) • **čt 5. 7. – út 10. 7.** tří-pětidenní duchovní obnova pro všechny: Těšit se z tak veliké slávy a radosti Krista, našeho Pána (DC220) – IV. týden DC (P. L. Árvai SJ) • **út 17. 7. – st 25. 7.** pěti-osmidenní exercie pro řeholníky i laiky – klasické ignaciánské duchovní cvičení (P. L. Árvai SJ) • **čt 16. 8. – so 25. 8.** kontemplativní exercie (P. C. John SJ) • **čt 13. 9. – ne 16. 9.** duchovní obnova: Člověk je stvořen, aby Boha chválil a vzdával mu úctu... (DC23) – východisko a základ s I. týdnem DC (P. J. Kovář SJ) • **pá 28. 9. – ne 30. 9.** duchovní víkend pro rodiny s dětmi (P. L. Árvai SJ). **Kontakt:** Exerciční dům Tovařystva Ježíšova, Masarykovy sady 24, 737 01 Český Těšín • telefon: 558 761 429, mobil: 737 930 713, mobil (P. Ladislav Árvai SJ): 734 796 662 • web: www.exercie.cz nebo www.farnost-tesin.cz.

Školské sestry de Notre Dame nabízejí v prostorách svého kláštera v Praze 4-Krči ubytování studentkám starším 18 let. K dispozici jsou 1-2lůžkové pokoje, možnost účastnit se společné modlitby a mše svaté v kapli sester. **Blíží informace** na tel. 261 262 264, e-mail: sk.sestry@seznam.cz.

CENAP (Centrum naděje a pomoci), Vodní 13, Brno NABÍZÍ:

Seminář **ZÁSADNÍ KROKY PRO ÚSPĚŠNÉ KOJENÍ** s kanadským pediatrem, světovým expertem v oblasti kojení Dr. Jackem Newmannem, MD, FRCP, v pátek 22. 6. 2012 od 16.30 hodin. Seminář je určen pro lékaře, porodní asistentky, ostatní zdravotníky a doly.

NEPLODNOST, PŘÍČINY, ŘEŠENÍ – v rámci cyklu tří setkání (od 12. 7. do 26. 7. 2012) společně probereme možné příčiny dosavadní neplodnosti, jaké jsou možnosti řešení, naučíme Vás, jak správně poznáte, zda jsou u Vás splněny základní podmínky společné plodnosti, probereme právě pro Vás nevhodnější léčbu a podporu organismu potravinovými doplňky. Kurzu se mohou zúčastnit i ti, které přímo neplodnost netrápí, ale chtějí se o dané problematice více dozvědět.

BONDING – podpora vazby mezi dítětem a rodičem po porodu. Chcete se více dozvědět o bondingu? Jak má správně probíhat tento neopakovatelný zážitek mezi rodiči a novorozencem, ať už formou vizuálního kontaktu nebo doteky, kdy se dítětko položí mamince nebo otci na hrud' a kdy probíhá první přiložení k prsu matky? Právě pro Vás je určen seminář o bondingu, který se bude konat 28. 6. 2012. Přednáší Adriana Sázkavská.

NA ZAČÁTKU TĚHOTENSTVÍ – potvrzení těhotenství představuje pro mnohé ženy splněný sen, někdy může být překvapením. Spolu s vědomím „jsem maminka“ se objevuje řada otázek: Jak budu vše zvládat? Co mám ve svém režimu změnit? A jaká vyšetření mne čekají? Nabídek a informací na internetu je spousta, mnohé si protřečejí. Nejen těhotné maminky, ale i nastávající tatínky a babičky zveme na workshop, který se uskuteční 25. 6. 2012.

CVIČENÍ V TĚHOTENSTVÍ pro nastávající maminky, které je důležité pro získání dobré kondice, připraví tělo na porod. Cvičíme v pondělí od 17.30 hodin a ve středu od 8.30 hodin.

CVIČENÍ PO PORODU pro ženy po šestineděli až do 6 měsíců po porodu. Cvičíme ve středu od 10 hodin. Dítětko můžete mít u sebe.

PORADNA PRO ŽENY A DÍVKY – zdarma diskrétní poradenství a pomoc při hledání řešení obtížných životních situací vzniklých v důsledku těhotenství, mateřství, rodičovství. Pomáháme hledat řešení nejen obtížných sociálních situací, vztahových problémů, ale i v otázkách plánování rodičovství. Do poradny je nutné se předem objednat na recepci CENAP, Vodní 13, případně je možné se domluvit na telefonu 543 254 891.

Přihlášky na jednotlivé programy a kurzy najdete na www.cenap.cz.

Liturgická čtení

Neděle 17. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 17,22–24
Ž 92(91),2–3.13–14.15–16
Odp.: 2a (*Dobře je chválit Hospodina.*)
2. čt.: 2 Kor 5,6–10
Ev.: Mk 4,26–34
Slovo na den: *Ať spí, nebo je vzhůru.*

Pondělí 18. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,1–16
Ž 5,2–3.5–6.7
Odp.: 2b (*Hospodine, všimni si mého nářku!*)
Ev.: Mt 5,38–42
Slovo na den: *Tomu, kdo tě prosí, dej.*

Úterý 19. 6. – nez. pam. sv. Jana Nepomuckého Neumanna nebo sv. Romualda

(v českobudějovické diecézi: památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna)
1. čt.: 1 Král 21,17–29
Ž 51(50),3–4.5–6a.11+16
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
Ev.: Mt 5,43–48
Slovo na den: *Modlete se za ty, kdo vás pronásledují.*

Středa 20. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 2,1.6–14
Ž 31(30),20.21.24
Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
Ev.: Mt 6,1–6.16–18
Slovo na den: *Dejte si pozor, abyste nekonali okázale.*

Čtvrtek 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: Sir 48,1–15 (řec. 1–14)
Ž 97(96),1–2.3–4.5–6.7
Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)
Ev.: Mt 6,7–15
Slovo na den: *Nebud'te povídaví.*

Pátek 22. 6. – nez. pam. sv. Paulína Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: 2 Král 11,1–4.9–18.20
Ž 132(131),11.12.13–14.17–18
Odp.: 13 (*Hospodin si vyvolil Sión za své sídlo.*)
Ev.: Mt 6,19–23
Slovo na den: *Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*

Sobota 23. 6. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: 2 Kron 24,17–25
Ž 89(88),4–5.29–30.31–32.33–34
Odp.: 29a (*Naveky mu zachovám svou milost.*)
Ev.: Mt 6,24–34
Slovo na den: *Nebeský Otec přece ví.*

večer:

1. čt.: Jer 1,4–10
Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17
Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)
2. čt.: 1 Petr 1,8–12
Ev.: Lk 1,5–17
Slovo na den: *Připravil Pánu ochotný lid.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. ČERVNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 17. 6.		PO 18. 6.		ÚT 19. 6.		ST 20. 6.		ČT 21. 6.		PÁ 22. 6.		SO 23. 6.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1754	1975	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1755	1975	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1756	1977	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	700	790	1049	1169	1276	1564	1080	1202	1757	1977	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1757	1977	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	700	790	1050	1170	1276	1564	1080	1202	1392	1565	1393	1566	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	700	790	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1760	1981	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1763	1983	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	699	789	700	790	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1764	1984	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1764	1984	1121	1246
Záv. modlitba	700	790	700	790	1060	1181	1276	1564	1090	1213	1392	1565	1393	1566
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

KNIHY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MINUTĚNKA

Josef Hlouch

Krátká zamyšlení na každý den v roce česko-budějovického biskupa J. Hloucha (1902–1972). Toto „výroční“ vydání (copyright dědicové J. Hloucha) obsahuje navíc krátký biskupův životopis, Hlouchovu modlitbu za diecezány z doby internace a závěť z 5. března 1972.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství

Šesté vydání, v KN první vydání • Váz., A6, 416 stran, 149 Kč

ŠEDESÁTKA NENÍ HRÍCH

Neville Smith • Z angličtiny přeložila Jana Hájková

Podle N. Smitha by měl člověk závěrečnou životní etapu využít k zamyšlení se nad svou vírou a k prozkoumání nových témat týkajících se víry. Kniha *Šedesátka není hřích* je plná užitečných rad pro začínající seniory. Je nejen poučná, ale i zábavná. Na základě vlastních zkušeností z práce v nemocnici a současně člověka v seniorském věku předkládá autor pozitivní pohled na stárnutí. Popisuje situace týkající se vztahů v rodině a vztahů s přáteli, prožívání stresů a napětí, postižení různými nemocemi a dalšími ztrátami. Doporučuje vést fyzicky i duševně aktivní život, hledání nového životního prostoru a prohloubení duchovního života. Autor vy-

chází z křesťanské spirituality, ale mnohé jeho závěry osloví každého stárnoucího člověka.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 136x195 mm, 168 stran, 189 Kč

PO KOM SE JMENUJEME? • ENCYKLOPEDIE KŘESTNÍCH JMEN

Václav Rameš

Kniha podává přehled o vzniku a původu našich jmen den po dni, jak je nalézáme v kalendáři, jakož i o mnoha významných osobách, které je nosily. Čtenář se především dozví, jak určité jméno vzniklo, kdo je jeho patronem, a může se i zamyslet nad myšlenkami moudrých osobností, které jsou uvedeny v záhlaví každého dne. Seznámí se zde nejenom s vývojem kalendáře občanského, ale také se všemi u nás užívanými církevními kalendáři. Dokonce jsou zde exkursy i do kalendářů římských, řeckých a keltských. Encyklopedie křestních jmen je určena pro širokou čtenářskou obec, a proto jsou zde i témata vztahující se k našim národním dějinám. Tato hesla jsou však mnohdy pojata zcela netradičně. Lze zde nalézt zajímavé osudy mnoha tisíců lidí, slavných i těch nejprostších. Knihu doplňuje velký rejstřík jmen, která se vyskytují v našem občanském kalendáři a v liturgickém kalendáři římskokatolickém, ale i dalších křesťanských církví. Pro zajímavost je uveden i rejstřík jmen staročeských a výběr ze základní literatury.

Libri • Dotisk třetího vydání

Váz., A5, 504 stran, 490 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.